

I.

КРОТОСТЪТА И СМИРЕНИЕТО.

„Вземете моето иго на себе си, и научете се от мене; защото съмъ кроткъ и смиренъ по сърце“.)

Ще ви запитамъ: коя дума е най-важна и най-съдържателна за гладния човѣкъ?— „Хлѣбъ“.— Коя дума е най-важна за жадния човѣкъ?— „Вода“.— Коя дума е най-важна за болния?— „Здраве“.— А за онѣзи, които се учатъ? На първитѣ три въпроса отговорихте добръ, но на послѣдния — не можяхте. Защо хлѣбътъ е най-важна дума за гладния човѣкъ? Сжщиятъ законъ царува и въ живота; затова искамъ да ви наведе, да разбирате всички думи тъй, както разбирате думата хлѣбъ. Като се произнесе думата „хлѣбъ“, веднага въ нашия умъ изпъква силата, която той носи, животътъ, който той съдържа. И тъй, хлѣбътъ е най-важната дума, защото не само задоволява глада, но доставя и необходимото на човѣка, да продължи по-нататкъ своя пжть. Коя дума отъ духовния свѣтъ съотвѣтствува на думата хлѣбъ? Понеже

се готвите за работа въ живота, желателно е да започнете да разбирате смисъла на думитѣ. Всинца вие сте били ученици въ отдѣления, въ класове, а нѣкои и въ висши училища, и знаете какъ учительтъ послѣдователно открива първата, втората, третата и останалитѣ букви, послѣ учи какъ се съчетавагъ, слѣдъ това открива цифритѣ, съчетава ги и т. н. другитѣ прѣдмети. Думитѣ на земята играягъ сжщата роля, и когато вие разберете тѣхния вжтрѣшенъ смисълъ, ще видите, че тѣ сж величини. Напр., учительтъ ви каже да разложите числото 10. На колко части може да го разложите? На 2, на 5 и на 10. Ако го разложите на 2, на 5 и на 10, отношенията едни и сжщи ли ще бждатъ? Ако двама раздѣлягъ 10-тѣ лева, всѣки отъ тѣхъ ще вземе по 5 лева; ако ги раздѣлягъ петима, всѣки отъ тѣхъ ще вземе по 2 лева, а ако ги раздѣлягъ 10 души, всѣки ще вземе по 1 левъ. Отъ гледището на земния животъ, вие бихте прѣдпочели да имате 5 лева, а не 2 или 1 левъ, но въ духовния свѣтъ всѣкога прѣдпочитатъ единицата: тя има по-голѣмъ смисълъ, по-голѣма стойность, отколкото числото 5. Да допуснемъ, че баща ви е оставилъ наследство 5 кила жито въ хамбара и 1 кило на нивата посѣто — кое отъ двѣтѣ ще поискате при подѣлба? Когато мислите за себе си, за своето благо, вие имате 5-тѣ кила въ хамбара, а когато мислите и за другитѣ, тогава ще прѣдпочетете едното кило, посѣто на нивата. Важно е онова, що е посѣто въ нивата. Затова съврѣменнитѣ жени трѣбва

да се научат да съятъ. Вие знаете да прѣсѣ-
вате брашно, но вече готово, смлѣно, а не знаете
да съете жито на низата, нито знаете врѣмето
му — кога трѣбза да се сѣе. Съ това ви на-
веждамъ на вжтрѣшния великъ законъ, който
е както първата нишка на чорапа. Какъ учите
вашитѣ дѣца да плетатъ чорапи? Първо, да
направятъ една примка, послѣ втора, трета, че-
твърта и т. н., които съединяватъ и оплитатъ
едно колелце, и така вързятъ нагорѣ, като обра-
зуватъ редове единъ слѣдъ другъ. Плетенето е
цѣло изкуство. А вие питате, дали има смисълъ чо-
вѣкъ да плете чорапъ. Да. Смисълътъ на жи-
вота е сжщо въ плетене — живо плетене. Нѣкои
мислятъ, че, като посѣщаватъ школата, ще имъ
се даде всичко нѣготово. Не, ще правятъ първо
примки. Ученикътъ трѣбва да се учи да плете,
а онзи, който не се учи, ще купува готови чо-
рапи отъ пазара. Но, ако въ този свѣтъ има
дюкяни, въ духовния нѣма, тамъ, огникждѣ не
може да се куятъ. Ако нѣкой не знае да плете,
трѣбва да намѣри въ духовния свѣтъ други
да знае това изкуство и още — да го обича, за
да му оллеге чорзпи. Тамъ чорапитѣ скоро
се плетатъ. Ако нѣма кой да ви обича, нѣма
да имате чорапи. Има една аналогия между
земния и духовния животъ, вие това сами разби-
рате. Когато бѣхте дѣца, вие бѣхте радостни,
весели, но, когато започнахте да остарѣвате,
настроението ви се изгуби. Защо? Защото на
земния животъ сте давали по-голѣма стойность,
отколкото той въ сжщность струва. На тър-

говски езикъ казано: купите една кжца за единъ милионъ лева, но, почезе цѣнитѣ се мѣнятъ, вие я продадете за 100.000 л., значи, губите 900.000 л. Въ случая това е щета. Вие оцѣнявате скжпо земния животъ и сте готови да дадете за него всичко мило и драго, да жертвувате и умъ, и сърце. Това е една голѣма грѣшка. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате този животъ, но за всѣко нѣщо трѣбза да се даде толкова, колкото то струва. Напр., единицата, двсйката, тройката, четворката, всѣко число има своя особена стойность; но, ако дойде друго дѣление, при което единицата започва да се дѣли на по-малки части, дзойката сжцо, стойността на тѣзи числа още повече се намалява. Що се касае до земния животъ, вие трѣбва да научите вжтрѣшния му смисълъ, сир. живота на вашето съзнание. Въ какво седи силата на този вжтрѣшенъ животъ? Да кажемъ, вие мислите, че вѣрвате въ Бога и се молитe, но нѣмате една положителна опитность, че Богъ ви слуша. Нѣкой пжть се случи, като се помолите за нѣщо, молитвата ви бива чута, но други пжть не; тогава у васъ се зараждз съмнѣние, че може да ви слушатъ и не — нѣмате положителна опитность, да знаете защо нѣкой пжть сте чути, а нѣкога не, сир. нѣмате опитността на Моисея, който е силно вѣрвалъ. Защо е било силно неговото учение? Защото е учель за единъ Богъ, когото познавалъ. Той винаги е казвалъ: „Тѣй рече Господъ“. Вие сте християни, вѣрвате въ Христа; питамя ви: колцина отъ васъ имате прѣживѣ-

вания, по които да познавате Христа, не както е билъ на земята, но както е сега? А тази опитност е необходима, и къмъ нея трѣбва вие да се стремите. А за да я добиете, трѣбва въ душата си да имате дълбоко смирение. Защо ви е необходимо смирението? Христосъ казва: „Елате при мене, защото азъ съмъ кротъкъ и смиренъ по сърце“. Какво разбирате подъ думитѣ кротостъ и смирение? Кротъкъ и смиренъ човѣкъ не се подразбира, че трѣбва да стане мостъ на всички. Не. Кроткиятъ и смирениятъ човѣкъ не е най-слабиятъ, той е най-силниятъ човѣкъ, който зло не прави, и най-умниятъ, който никога не допуска лоши мисли. Много отъ васъ съзнавате, че правите грѣшки, и ви става тѣжно; но, за да ги избѣгнете, двѣ качества сж необходими за сърцето ви — кротостъ и смирение. А тѣ се придобиватъ при най-големитѣ изпитания и мъчности въ живота а не при охолень животъ. Тѣ не се добиватъ въ търговски дюкяни, нито въ училища, нито въ църкви. Ще ме запитате: тогаза, гдѣ се добиватъ? Ще ви отговоря съ едно сравнение. Ако желѣзото ви запита, гдѣ може да добие свѣтлина и топлина, какъ ще му отговорите? Въ огнището, за която цѣлъ е потрѣбно духало и ковачъ. Сега направлявамъ мислитѣ ви къмъ този законъ, да измѣните вашия погледъ върху нѣщата. Дѣ се намира това огнище въ човѣка? Въ сърцето. Вашето огнище готово ли е за работа? Човѣшкото сърце не е тъй просто, както желѣзарското, защото върху него се коватъ цѣнни мисли. За това огнище

сж необходими вжглища. Вжглища а може да бждат дървени или каменни. За сърцето сжщо необходими ли сж такива вжглища? Да. Съврѣ-
меннитѣ техници, вмѣсто да употрѣбывагъ вж-
глища, служатъ си съ електрически токъ, който
добиватъ отъ различни киселини. Този земенъ
огнь може ли да прѣнесете въ сърцето? Какъ
се трансформира тази енергия? Любожьта е то-
къгъ, който трансформира нашето сърце, затова
тя трѣбва да се пусне въ него. Ще ви попи-
тамъ: кои сж вжглищата, необходими за сто-
пляне на стомаха? Храната. Значи, житото съ-
ставя вжглищата за стомаха. Кои сж вжглищата
за бѣлитѣ дробове? Въздухътъ. Кои сж вжгли-
щата за човѣшкия мозъкъ? Мислитѣ. Да прило-
жимъ тази аналогия и въ духовния животъ, за да
го разберемъ. Може ли да става горѣние въ огни-
щето, ако нѣма течение на въздуха? — „Не
може“. Тогава, кое е въздухътъ въ духовния
свѣтъ? Мисълъта. Следователно, ние трѣбза
да я пуснемъ въ насъ, за да стане горѣние.

Когато човѣкъ иска да произведе вжтрѣшна
топлина, необходима за създаване на онова,
което желе, непрѣмѣнно мисълъта трѣбза да
тече. Отъ опитъ знаете щъ прави духалото от-
вѣнка. Мисълъта се събужда прѣзъ петъ канала,
а тѣ сж петътѣ чувства, или сѣтива. Да допус-
немъ, че вие живѣете въ нѣколко стаи, дѣто
въздухътъ е нечистъ, и тѣзи стаи се съобща-
ватъ една съ друга чрѣзъ специални отвори,
душници; тогава, ако покварениятъ въздухъ влиза
отъ една стая въ друга, вашето положение ще

се подобри ли съ това? Не. Вие трѣбва да внесете въ стаигѣ прѣсенъ въздухъ отвънъ, отъ природата. Това значи, че, ако желаете да освѣжите вашия умъ, мислитѣ ви трѣбва да прииждатъ прѣко отъ Божествения свѣтъ? Съврѣменнитѣ учени хора могатъ да сгжстятъ въздуха, да го прѣвърнатъ въ течностъ, а послѣ и въ твърдо състояние, тъй че, ако вие приемете една сгжстена мисль, като разбирате законитѣ, ще можете да я прѣвърнете въ течно, а послѣ и въ въздухообразно състояние, и така ще се научите да мислите. Ако не знаете да прѣвърщате състоянието на мислитѣ, то, като приемете една твърда мисль, тя ще ви поврѣди. Затова Апостолъ Павелъ казва: „Твърдата храна е за силнитѣ“. Кой отъ васъ знае да прѣвърща мислитѣ си? Малцина. За васъ още работятъ по-голѣмитѣ ви братя. Вие гледате какъ тѣ изкусно работятъ върху васъ, и си казвате: „Тази работа е черна, тя не е за насъ, ние сме благородни, родени сме за по-благородна работа“. Не, отъ тамъ ще започнете. Допуснете, че нѣкога ви измжчва едно желание, което нѣщо често се случва, и затова нѣкаква топка ви е легнала на сърцето, което болно се свива. Каква е тази топка, какъ тя свива сърцето ви? Какво е свиване? Съврѣменната наука казва, че тѣлата отъ студа се свиватъ, а отъ топлината се разширяватъ. Слѣдователно, когато усѣтите, че сърцето ви се е свило, казвамъ, че у васъ има отрицателни желаня и мисли, като: умраза, завистъ, негодувание и пр. Тази умраза може да

е въ вашето съзнание, да я виждате, а може да излиза кармически отъ вашето подсъзнание, да не знаете причината ѝ, и да усъщате сърцето си свито. Отъ това свиване на сърцето често пжпътъ се развива. Мнозина страдате отъ развитъ пжпъ. Не е май приятно да се развие нѣкому пжпътъ, затова българитѣ гледатъ да го завиватъ. Ще ви обясня какво нѣщо е развитиятъ пжпъ. Знаете, че, когато дѣтето е въ утробата на майка си, се храни чрѣзъ пжпа си. Когато храните вашитѣ дѣца съ биберонъ, ако той се развие и отпуши, дѣтето не може да се храни. Сега вие си мислите: „Проста работа е това нѣщо, съ пжпъ ли ще се занимаваме?“ Най-голѣмитѣ страдания на хората, казвамъ ви, сж въ това развиване на пжпа: щомъ се развие пжпътъ въ духовно отношение, човѣкъ нее нормаленъ, въ неговитѣ чувства има нѣкаква аномалия. Навиването на този стомашенъ мозъкъ не е нищо друго, освѣнъ поставяне силитѣ му въ активно състояние, сир. да станатъ тѣ положителни.

Слънчевиятъ вжзелъ служи повече на човѣшкия магнетизъмъ, а мозъкътъ — на електричеството. Тѣзи двѣ течения се прѣкръстосватъ. А на мѣстото дѣто става това прѣкръстосване, се образува движение. Които страдатъ отъ неврастения, усъщатъ едно особено пѣплене отгорѣ надолу, това сж молекулитѣ на електричеството, които лаятъ по нервната система. Когато дойдатъ въ съприкосновение съ магнетизма, веднага се усъща една

топлина, която се развива отдолу нагорѣ. Слѣдъ това неврастеницитѣ отново усѣщатъ едно изстиване, послѣ пакъ стопляне и т. н. При тѣзи рѣзки промѣни човѣкъ се простудява. Въ духовния свѣтъ не се търпятъ тѣзи рѣзки промѣни. Между главата и симпатичната нервна система, или слънчевия вжзелъ, трѣбва да има правилна обмѣна, или, казано на другъ — музикаленъ—езикъ, трѣбва да има хармония между ума и сърцето. Сърцето функционира чрѣзъ стомашния мозъкъ, а умътъ — чрѣзъ нервната система. Всички духовни хора, които искатъ да се тониратъ, могатъ, защото има начини за тониране на мозъка, на симпатичната нервна система. Това тониране е необходимо, защото, ако жицитѣ на нервната система не сж подготвени, мислитѣ и чувствата не може да се прѣдадатъ на външния свѣтъ правилно. Може да се направи нервната система тѣй чувствителна, че най-малкото побутване да ѝ причини болка. При всѣко побутване или при всѣко криво поглеждане вие кипвате. Поглеждането накриво не е нищо друго, освѣнъ токове, които излизатъ отъ вашитѣ очи. Токоветѣ на мисълта сж най-силнитѣ, и тѣ не се регулиратъ прѣко отъ човѣшката воля. Трѣбва да се научите да регулирате очитѣ си. Като погледнете нѣкого, трѣбва отъ този погледъ невидимиятъ свѣтъ да изпрати своето благословение. Въ всички хора, които искатъ да се учатъ, има желание не да даватъ, а да взематъ. Тѣхнитѣ очи не сж като кюнци, прѣзъ които се прѣпраща вода, а сж като смукала, помпи. Та-

кива не трѣбватъ. Обмѣната трѣбва да става правилно — колкото взимате, толкова и да давате. Живата природа никога не търпи фалшъ. Ако даде 1 кгр. вълна, тя ще ви каже: отъ тази вълна при прането ще се изгуби толкова, при преденето толкова, и ще остане чиста, хубава вълна 700 гр., значи, 300 гр. се губятъ. Ако отъ тѣзи 700 гр. изгубите още, тя ще ви пита, дѣ е тази вълна, и ще ви покаже, че сте немарливи. Отъ 300 гр. изхвърлена вълна една жена може да си направи цѣлъ костюмъ. Вие не успѣвате днесъ, защото изхвърляте много отъ вълната. Дойде едно чувство, вие казвате: „А, това чувство навънъ, друго ще взема“. Това изхвърляте, онова изхвърляте, и послѣ дойдете при възвата жива майка, която казва, че вълната ви не е останала 700 гр., а само 300 гр. Това се дължи на обстоятелството, че у васъ нѣма онова смирение и кротостъ, които е ималъ Христосъ. Вие идете съ онѣзи понятия за ваше минало величие, съ които сте били на небето. Не, тукъ не сте царски дъщери. За Христа се казва, че, като се намѣрилъ въ рабския образъ и подобие на човѣкъ, смирилъ се. Вие сте идвали на земята много пжти, и сега сте дошли да се учите, но, за да се научите, трѣбва да разбирате основнитѣ закони, които Богъ е вложилъ въ живота. — Ще ви оставя слѣдната основна мисль: законитѣ нѣма да се измѣнятъ за вашитѣ прищѣвки, дали знаете, или не. Дали сте богати или бѣдни, дали сте чули или не; живиятъ законъ не извинява никого, за никого

той не се измѣня. Начинътъ, по който може да правимъ добро, е единъ, той не се измѣня. Отъ Божествения свѣтъ се изисква, щото отношенията, които имате единъ къмъ другъ, да бждатъ чисти — ни повече, ни по-малко. Отношенията ви трѣбва да бждатъ, като на хлѣбаря, комуто даватъ брашно първо качество, и споредъ закона знае се каква тежестъ, каква чистота трѣбва да има това брашно, но той взима частъ отъ него, скрива го и туря по-просто, а съ това разваля хубавия хлѣбъ. Туй изкуство вие често практикувате, сир. разваляте хубавитѣ чувства, които Богъ ви е далъ, примѣсвате ги съ лоши. Но отъ невидимия свѣтъ често ви правягъ ревизия, и ако видятъ, че хлѣбътъ ви е примѣсенъ, глобяватъ ви безпощадно. Богъ е справедливъ къмъ всички дѣйствиа. Когато грѣшимъ несъзнателно, той ни извинява, но, когато грѣшимъ съзнателно, той ни държи отговорни. Всички искате да се учите, да вършите волята Божия, но питамъ: защо не започвате? Казвате: „Не знаемъ“. Незнанието не е абсолютно, вие знаете много работи. Отъ това, което знаете, трѣбва да се стремите къмъ онова, което не знаете. Ако сравните едно низше животно съ човѣка, има голѣма разлика: нему трѣбва дълго врѣме, докато се запознае съ основнитѣ елементи на живота, защото въ всѣки животъ има елементи, които трѣбва да се владѣятъ. На първо мѣсто, като правило, ще знаете да пестите енергия, а да иждивявате врѣме. Енергията се набавя много мжчно. Това виждате въ различ-

нитъ болни, като неврастеници и др. Силата, която Богъ ви е вложилъ, иждивявайте я разумно. Не ви гозоря за изгубеното вече, но за това, което е останало, него задръжете, него употребете разумно. Не ви втълпявамъ мисълта да го пазите, но да го иждивявате разумно. Когато човѣкъ е здравъ, той никога не губи енергията си. Но, когато започнатъ да се образуватъ тѣзи вжтрѣшни празнини, енергията сама по себе започва да изтича навънка отъ васъ, и тогава вие заприличвате на една счупена стомна. Знаете ли какво правятъ съ такава стомна? Заливатъ я съ восъкъ, съ това онова, но то е само врѣменно. Не искамъ да дойдете до положението да лѣпятъ вашитѣ пукнатини съ восъкъ. Христосъ казва: „Елате при мене, азъ съмъ кротъкъ и смиренъ по сърце“. Когато човѣкъ придобие това изкуство — да стане кротъкъ и смиренъ, той ще забѣлѣжи въ себе си единъ вжтрѣшенъ процесъ на подмладяване. Кротостта и смирението сж единъ методъ за лѣкуване отъ разни недъжи.

И тѣй, въ първия урокъ поставете си като основа тѣзи два елемента: кротостъ и смирение, и да видимъ кой отъ васъ ще вземе премия. Когато нѣкой ученикъ е усвоилъ изкуството да шие, да рисува, да свири или какво и да е друго изкуство, провѣрява се, какъ е научилъ прѣподаденото; така ще провѣряватъ и васъ. Говоря ви върху кротостта и смирението, защото много отъ васъ мислятъ, че и безъ тѣзи качества може. Не, тѣ сж основата на земния

животъ, и крачка напредъ не може безъ тѣхъ. Никаква тайна, никакво изкуство не може да научите безъ кротостъ и смирение — тѣ сж капиталътъ. Казва се : Богъ на гордѣливитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодатъ — условия за развитие. Може да се докаже чрѣзъ статистика, че всички велики, учени хора, които сж дали нѣщо на свѣта, които сж направили нѣщо за доброто на човѣчеството, които сж го подигнали крачка напредъ, сж били смирени и кротки хора. За Моисея се казва, че билъ най-кроткиятъ човѣкъ между тогавашнитѣ хора. Неговитѣ ученици всички свои погрѣшки сж туряли на неговия грѣбъ, и той ги е понасялъ. Тѣ убиваха хората и казваха : „Мойсей тѣй рече“. Мойсей имъ казваше да изкоренятъ своитѣ погрѣшки, а тѣ си казваха : „Хората и говедата се изкореняватъ по-лесно отколкото погрѣшкитѣ“.

Ще ви назада на едно положение, за да размишлявате. Когато наблюдавате пукването на зората, вие се взирате къмъ изтокъ, дали има нѣкаква промѣна на хоризонта. Ако небето е ясно, промѣната е по-рѣзка; ако е облачно, мрачно, промѣната по-мжчно се забѣлѣзва. Ако искате да видите дали у васъ има такова зазоряване, наждѣ ще се обърнете? Кждѣ е вашиятъ изтокъ? Намѣрете дѣ е изтокъ, дѣ е западъ, сѣверъ и югъ, дѣ е вашиятъ зенитъ? Ще ви запитамъ друго : дѣ е вашиятъ тропически поясъ? Като се върнете дома, започнете да мислите малко по-сериозно. Направете слѣдния опитъ. Раздразнятъ ви нѣщо дѣцата или

мжжътъ ви, веднага ви става тъмно, имате вечеръ въ себе си — излѣзте да видите дали вашето небе е облачно или ясно, дали има буря, гърмотевица или е безоблачно, тихо. Ако небето ви е ясно, има малко свѣтлинка, но скоро тя се изгуби, за васъ настава тъмнина, нощъ — това показва, че вие не очаквате зората. Какъвъ е вашиятъ методъ, когато се измѣни настроението ви? Имате да изплащате една полица отъ 10.000 лева, но нѣмате пари, вашето настроение е мрачно; дойде нѣкой вашъ приятелъ и ви даде тази сума, веднага ви свѣтва — настава зора. Забѣлѣжете отъ кое мѣсто на зашия умъ ще се появи зората. Другъ примѣръ. Нѣкой пжтъ се намирате въ трудно положение, вашето небе е като единъ връшникъ, нѣма изходенъ пжтъ; вие започвате да се молите, веднага у васъ се заражда една малка надежда, като свѣтълъ лжчъ, който малко по малко започва да блѣсти по силно. Слѣдете откъдѣ иде това чувство. Тѣзи нѣща ставатъ почти всѣки день съ васъ, но не ги наблюдавате. Локализирайте мѣстото на тѣзи явления. Нѣкои приличатъ на онзи българинъ, който миналъ покрай единъ кладенецъ, на вжжето на който били закачени дзѣ кофи за вода; пусналь вжжето въ кладенеца и напоиль добитъка си; но, като си тръгвалъ, дотрѣбвало му вжже за колата, взель че отрѣзалъ тоза, на което били закачени кофитѣ, свършилъ съ него работата си и си заминаль. Слѣдъ малко врѣме той пакъ минава прѣзъ сжщия пжтъ, иска да пие вода, но вижда, че

нѣма кофитѣ, и си казва: „Бре, кофитѣ ги нѣма тука“. Така хората сами развалятъ своето щастие — отрѣзватъ вжжето на кофитѣ, а послѣ се чудятъ, че ги нѣма. Азъ правя уподобление. Двтѣ кофи—това сж кротостѣта и смиренieto. Безъ кофи нѣма съ що да напоите душата си. Вжжето, което държи кротостѣта и смиренieto, го нѣма. Втори пжть, като дойдете при мене, искамъ да турите вжжето на мѣсто, огдѣто и да е, да го купите. Вие може да се съмнѣвате въ успѣха и да казвате, че сте стари, та нека вашитѣ дѣщери да учатъ. Ако всѣка майка казва така: „Нека дѣщеря ми учи, за мене не е тази работа“, нищо нѣма да направите. 8.000 години се на дѣщеритѣ си се упозавате. Вашата истинска дѣщеря не ви напуска. Ако ви напусне, тя не е дѣщеря. Синѣ, който напусне баща си, той не е синѣ.

Чрѣзъ кротостѣта и смиренieto иде Божията благодать. Въ кжща, дѣто иматъ тѣзи качества, има здраве, сила. Пазете се отъ лоши мисли, отъ гнѣвъ, защото тѣ отниматъ силата ви. Лошитѣ хора знаятъ начина, по който да ви лишатъ отъ силата ви, както негритѣ, когато огизатъ да ловятъ слонове, прѣрѣзватъ на двѣ мѣста мускулитѣ на заднитѣ имъ крака, и тѣ клѣкатъ. Човѣкъ трѣбза да има броня противъ лошитѣ нрази, да не изгуби силата, която Богъ му е далъ. Затова Писанието казва: „Лошитѣ общества развалятъ добритѣ нрави“.

Въ тази школа ще трѣбза първо да се научите да творите, да бждете носители на добри

мисли, добри чувства, да се образува една хармония помежду ви. Тогава много отъ знанията ще дойдатъ естествено, и свѣтлината ще проблѣсне. Като ви гледамъ, виждамъ, че всичко у васъ е разбъркано. Това показва, че кофитѣ ви не сж съединени съ вжже.

И тъй, като първо правило, ще си поставите да бждете кротки и смирени, но не тъй, както досега сте разбирали това нѣщо. а кротки и смирени на издържливостъ и сила. Нѣкой казва: „Азъ като станяхъ кроткъ и смиренъ, всички ме нападнаха“. Не, кроткиятъ и смирениятъ издържа всичко съ достоинство, и умѣтъ му става по-подвиженъ. Не трѣбва да дразните хората. Често вие се шегувате, но, като излѣзе нѣкой отъ васъ по-духовитъ, по силенъ, дразните се. Трѣбва да знаете, че „съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри“. Не казвамъ, че сте лоши, но имате повече соль, прѣсолили сте ястието. Какъвъ е цѣрътъ, тогава? Турете повече вода. Нѣкой пжтъ туряте повече чушки, та имате повече лютивина. Какво е гнѣвътъ? Чушки. Хубаво нѣщо сж чушкитѣ, но да не се туря отъ тѣхъ повече, отколкото трѣбва.

Какво правите, когато на сърцето ви се яви нѣкаква топка, когато имате нѣкаква мжчнотия? Дойде нѣкой вашъ приятель, вие му се оплаквате, и подиръ малко ви олекне. Вие сте прѣдали топката на вашия приятель. Той отиде на друго мѣсто, разказва за това нѣщо, прѣдаде топката. И така, тази топка ходи отъ едно мѣсто на друго, докато се върне при човѣка, отъ ко-

гото е първо излѣзла. Това, което правите, не е наука. Правилно е да разкажете мъката си само на онзи, който ще влѣзе въ положението ви и ще ви облекчи, или да влѣзете въ размишление и молитва. Така топката ще се махне. Вие започнете да работите — изкуството само по себе ще дойде. Азъ зная три вида хора: едни отъ тѣхъ сж кротки и смирени, когато сж въ обществото, отъ страхъ, други — когато сж въ църква, защото благоговѣнието го изисква, а трети — въ кжщи. Въ кжщи се познава кротостъта и смирението. Тѣ поправятъ всички грѣшки. Споредъ мене, законътъ на любовта не може да работи, ако не сте кротки и смирени у дома си. Като влѣзете въ своята стайца, дѣто никой не ще ви смущава, тамъ ще научите това изкуство. Кроткиятъ и смирениятъ човѣкъ никога не изпъква въ свѣта, той заема всѣкога послѣдно мѣсто. Добрѣ е човѣкъ да заема първо мѣсто въ истината, въ любовта, въ добродѣтелята, въ мъдростъта, но, ако иска да заеме първо мѣсто въ този свѣтъ, ще изгуби изкуството да бжде смиренъ и кроткъ. Христосъ е казалъ: „Който иска да бжде пръвъ, той остава послѣденъ“. Който е пръвъ на небето, остава послѣденъ на земята, и обратно. Бихъ желалъ всички да сте първи въ любовта, въ истината, въ мъдростъта, въ правдата, въ кротостъта, въ смирението, въ милосърдието. Тѣй започна Христосъ прѣди 2.000 години първата школа, но послѣ я опорочиша. Първитѣ християни сж имали прѣко съобщение съ духовния

свѣтъ. Не може да бждете духовни, докато нѣмате тѣсна връзка съ невидимия свѣтъ. Само тогава ще ви стане ясно, ще видите какъ живѣятъ хората тамъ. Засега вие имате само про- блѣски отъ онзи свѣтъ, и го проучвате тѣй, както нѣкои изучаватъ живота по музеитѣ и отъ старитѣ паметници. Тѣ виждатъ разни птички, животни, но тѣ сж мъртви, това не е още онзи свѣтъ. Като влѣзете въ онзи свѣтъ, вие проуч- вате живота на тѣзи птички, какъ живѣятъ тѣ, какъ се размножаватъ и т. н. Когато влѣзете въ тѣсна връзка съ духовния свѣтъ, тогава ще се обновите и ще станете силни. Това въ Еван- гелието се нарича ново раждане, за което какви ли не опрѣдѣления се давагъ. Нозото раждане значи обновление — да можете да живѣете едно- врѣменно и въ този и въ онзи свѣтъ, или, дру- го-яче казано, да знаете да трансформирате енергията отъ физическия свѣтъ въ духовния и обратно. Работете върху кротостъта и смире- нието, защото нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да сте въ едно общество на смирени и кротки хора. Като поставите кротостъта и смирението като основенъ камъкъ, ще може да отстраните всички спънки, мжчноти, неприяжности, които срѣщате въ обществото, въ домоветѣ си или къдѣго и да е. Вие имате кротостъта и смире- нието въ себе си, но тѣ сж стояли досега въ вашитѣ хамбъри въ потенциално състояние, сега вече трѣбза да ги изнесете на нивата, и тамъ да ги посѣете. Нѣкои отъ васъ сж по- кротки и смирени, защото иматъ повече влага.

А онѣзи по-коравитѣ буци отъ низата ви, тѣ нѣматъ влага. Ако у нѣкого нѣма кротостъ и смирение, и да дойде любовъта, нищо нѣма да направи, тя ще го изсуши, ще го направи на пастърма. За да разберете любовъта, тя трѣбва да мине прѣзъ кротостъта и смирението. Такъвъ е законътъ. Онази енергия, която иде отъ слънцето, първо трѣбва да мине прѣзъ влагата, а послѣ да се трансформира. Азъ мога да трансформирамъ обикновената любовъ на кого и да е, даже и на най-голѣмия звѣръ, стига да го храня редовно, да му дамъ да си пийне малко винце. Но тоза е животинското състояние на любовъта, а не на онази любовъ, къмъ която се стремимъ. Като ви вземе нѣкой яденето, като ви обиди, любовъта ви се прѣкъсва. Вие трѣбва да имате такива отношения къмъ всички, каквито има Богъ къмъ насъ: отъ толкова хиляди години вие грѣшите прѣдъ него а той не е измѣнилъ отношенията си. Смирението и кротостъта сж бронята, прѣдпазителнитѣ съдства, които отбизатъ всички неприятности. Прѣдставете си, че се намирате въ една модерно укрѣпена крѣпостъ и шрапнелитѣ, които ви бомбардиратъ отъ всѣка страна, отскачатъ отъ вашата крѣпостъ; вие не се безпокоите, защото шрапнелитѣ не падатъ вжтрѣ, и чакате неприятельтъ ви да изхвърли всичкитѣ си муниции. Такова нѣщо е смирението. Идва при васъ нѣкой човѣкъ да ви ругае, но, ако вие сте смиренъ, той ще каже: „Е — менѣ ми мина“. Ако сте крогъкъ човѣкъ, вие ще измѣните настрое-

нието на вашия противникъ. Не можете ли, не сте кротъкъ човѣкъ. Кротостъга е даръ на човѣка — нѣма какво да се учи; нея вие сте учили, когато сте били въ положение на овци или крави и волозе, когато сж взимали вълната ви, месото ви, когато сте работили по цѣль день на нивата, и на сутринъта сте поглеждали господаря си доволень и засмѣнь. Сега вие ще трѣбва да възбудите въ съзнанието си всички тѣзи форми на миналото, тази кротостъ, която имате отъ старо врѣме. Модернитѣ дрехи, които носите сега, не сж тѣй удобни, хигиенични, затова, като се върнете у дома си, обличате старитѣ си дрехи. Турете въ ума си вѣрата и знайте, че за оногова, който вѣрва, всичко е възможно. Който нѣма кротостъ и смирение, само той не може. Трѣбва да запазвате достойнството си като душа, и да се обиждате, когато вие излъжете, когато влѣзе умраза въ сърцето ви, когато вършите глупости и т. н.

Не обиждайте, защото често въ васъ живѣе нѣкой възвишенъ духъ, вие го обидите, и, когато го потърсите, нѣма го вече. Ако има нѣщо, което ми прави най-голѣмо отвращение, то е човѣкъ, който обижда. Такъвъ човѣкъ азъ поставямъ на последно мѣсто въ живота. Най-неприятното на духа е, когато хората се обиждатъ. Този дяволъ ще го вържете или най-малко ще го впрегнете на работа. И тѣй, смиренieto укротява алчността у човѣка, а кротостъта е оржие противъ яростъта, гнѣва у човѣка.

Ще трѣбва да се групирате по нѣколцина въ групи, напр., двама, трима, четирма, най-много по 10, като си изберете такива, съ които си хармонирате. Да не се съберете само слаби или само пълни, а една слаба и една пълна. Двама слаби или двама пълни сж на единъ умъ. Или да се изберете една съ крушовидно лице, и една съ ябълковидно. Като се раздѣлите споредъ темпераментитѣ си, ще може магнитнитѣ течения да циркулиратъ правилно. Добрѣ е винаги да си оставате така наредени. Това е необходимо за вътрѣшната обнова на организма. Ще ви кажа послѣ, дали вашиятъ изборъ е правиленъ. Човѣкъ не трѣбва само да се учи, но неговиятъ мозъкъ трѣбва винаги да се обновява. Само по този начинъ ще се сдобиеете съ истинско знание и ще станете положителни хора, защото сега не сте такива. Ако ви подложатъ на гонения, на мжчения, колко отъ васъ биха издържали? На тѣзи отдѣлни групи ще давамъ по нѣколко опита. Но за това е необходимо да се създаде една хармония, за да се провѣрятъ законитѣ на тази материя. Заедно съ това ще върви вѣрата. Който се съмнѣва, нѣма да успѣе, и за това по-добрѣ нека да не си губи врѣмето. Тукъ всичко става по закона на свободата. Който върви така, Богъ ще го благослови. Който нѣма съмнѣние и който влѣзе въ училището да се учи, той ще изкара докрай, а който се съмнѣва, той ще напусне скоро училището.

Ако поставите кротостъта и смириенето

за основа, всичко ще може да направите. Обнова ще дойде само по този начинъ.

[Бесѣла, държана на ученичкитѣ отъ окултната школа на Всемирното Бѣло Братство на 22. януарий 1920 г., четвъртъкъ].

II.

ЕЛЕКТРИЧЕСТВОТО И МАГНЕТИЗЪМЪТЪ.

Въ съврѣмненното общество има общъ стремежъ къмъ организиране. Организирането нѣкои наричатъ мобилизиране. Мобилизирането може да се използува и за добро и за зло. Организирането е потрѣбно въ духовния животъ. Трѣбва да си зададемъ въпроса: по кой начинъ трѣбва ние да се организираме? Нека направимъ малко наблюдение въ природата, какво правятъ малкитѣ сѣменца, какъ се организиратъ. Когато се поѣе житно зърно, то веднага се поляризира и почне да се организира: да пуца корени надолу въ почвата и други, клонища, нагорѣ въ въздуха. При организирането си туй сѣме иска да се залови за почвата — защо? — защото отъ тамъ може да черпи сокове. Изкуството е какъ да се изваждатъ сокове отъ земята. Сега, въпросътъ е за другитѣ коренчета, клончетата, които възлизатъ нагорѣ; и тѣ се организиратъ, и тѣ искатъ да поематъ отъ въздуха това, що имъ е необходимо. Сжщо и ние всички едноврѣменно сме на два свѣта — материяленъ и духовенъ: черпимъ сокове отъ материялния свѣтъ — обществото. Нашитѣ ко-

рени сж въ него, а пъкъ клонетѣ ни сж въ духовния свѣтъ. Можемъ ли, като съзнателни същества, да приложимъ този великъ законъ на растенето, сир. да разберемъ процеса на растенето разумно? Религията е пътъ за развиване въ физическия свѣтъ, за организиране на обществото, и тя е започнала най-първо съ музика, разни игри, хора, българското хоро е се отъ ония врѣмена на първично организиране. То е физическата страна, подготовка къмъ религиозно настроение на ума и за пробуждане на съзнанието. Въ продължение на тази епоха, която започва 700 години прѣди Христа, съзнанието и чувствителността сж се развили, и затова хората усѣщатъ сега по голѣми страдания, отколкото тогава. И тия болѣзнени състояния ще се усилятъ още повече. То е признакъ за разширение на човѣшкото съзнание. Когато наблюдавате природата, особено когато женитѣ сж трудни, два-три-четири мѣсеца нѣкои, жени минаватъ такова едно състояние: онѣзи, у които съзнанието не се е развило, прѣкарватъ леко, но високо развититѣ, интелигентнитѣ минаватъ много голѣма криза, и тази криза зависи отъ онова състояние на душата на дѣтето, която влиза вжтрѣ въ свѣта на майката, заражда въ нея врѣменна дисхармония, докато майката сполучи да регулира наклонноститѣ и желанията на дѣтето; тогава то изгубза своето съзнание и се подчинява на волята на майката, защото майката взема надмощие, власть надъ дѣтето. Дѣте, което до раж-

дането безпокои много майка си, не е за прѣпорѣчване. Навеждамъ този фактъ, за да ви покажа, че много отъ религиознитѣ идеи сж като тия дѣца: тѣ ще влѣзатъ въ васъ — ще заченете, и нѣкои отъ тѣхъ може да ви причинятъ голѣми болки. Избавлението не седи въ помѣтането. Лѣкаритѣ казватъ, когато една майка е въ такова състояние, че е слаба и нѣма да износи дѣтето и ѝ даватъ цѣръ за помѣтане. Помѣтането е десетъ пжти по-опасно, отколкото раждането; защото природата, която е разумна, компенсира всѣка жена; тя съ всѣко раждане се обновява, става по-умна и се развива характерътъ ѝ, а онази, която помѣта, губи сърдечни и органически сили. Това е вѣрно и по отношение на идеитѣ. Ако въ вашия умъ или въ вашето сърце проникне извѣстна идея, каква да е, Божествена или друга, служите ѝ нѣколко години и я напуснете, ще изгубите вашата умствена способностъ и привлѣкателността на вашето сърце. Затова Писанието казва: „Подобрѣ една дѣвица да не се жени“, ако не се наема да стане майка, да ражда. И вие трѣбва да спазвате този законъ. Мнозина възприематъ всѣко ново учение — значи, искатъ да станатъ брѣмenni. Ако не възприемете туй учение, ще възприемете разнитѣ учения на обществото — не можете да избѣгнете отъ това: обществото ще ви застази да излѣзете отъ вашето пасивно положение. То постъпва като майкитѣ и бацитѣ съ дѣщеритѣ си: „Ожени се! Докога ще чакашъ?“, днесъ-утрѣ ѝ казватъ това, и най-послѣ

дотегва на момата, и тя направи прѣбързанъ изборъ.

Религиознитѣ, духовнитѣ и общественитѣ идеи, които сме възприели, би трѣбвало да внесатъ въ нашия животъ елементи, които могатъ да разширятъ съзнанието ни, да усилятъ волята ни, да очистятъ сърцето ни и да просвѣтятъ ума ни. Всѣки трѣбва да носи въ себе си тѣзи качества. А при развиване на тѣзи съвременни идеи два фактора иматъ важно значение, тѣ сж нашата мозъчна система и нашата симпатична система; мозъчната система е едно динамо, акумулаторъ на електричеството, симпатичната нервна система регулира, акумулира магнетизма. Ония, които сж високо интеллигентни и станатъ незростеници, често усѣщатъ лазене по краката, по грѣбнака, това сж молекули отъ електричество. У нѣкои туй движение на електричеството се изразява въ щипения; то сж малки експлозии на тази електрическа енергия. Когато електричеството прѣобладава и има надмощие въ организма, човѣкъ се изтощава, става сухъ, неговитѣ мисли и желанія образуватъ чрѣзъ електричеството онази вжтрѣшна сухота, която постепенно почва да руши вжтрѣшното единство на организма. Този обратенъ процесъ се измѣня и прѣвърща въ полезенъ чрѣзъ магнетизма. За тази цѣль симпатичната нервна система служи като акумулаторъ на живата магнетична сила, която иде отъ живото слънце. Щомъ почне да се възстановява надмощието на магнетичната сила, у заболѣлитѣ незростеници става слѣд-

ното: тѣ почватъ да усѣщатъ, че ги облива от-
долу приятна топлина. И тъй, за да бжде чо-
вѣкъ готовъ да възприеме онова, което е по-
лезно и добро въ живота, непрѣмѣнно тия двѣ
течения трѣбва да сж въ хармония. Тѣ сж тъй
сжщо необходими за възприемането на новитѣ
идеи, които идатъ отъ небесния свѣтъ. Въ нор-
малния организъмъ електричеството и магнети-
зъмътъ, като се съединяватъ, образуватъ приятна
топлина, и тогава се забѣлѣзва процесъ на
истински животъ. Нѣма ли хармония въ нашия
мозъкъ горѣ и въ стомашния долу, въ така на-
речения слънчевъ вжзелъ, не може да бждемъ
носители на новитѣ идеи.

Имайте прѣдъ видъ, че, като говоря за
електричество и магнетизъмъ, не го разбирамъ
така, както физикитѣ сега го познаватъ. Елек-
тричеството и магнетизъмътъ иматъ три състоя-
ния: магнетизъмътъ има лжчисто състояние и въ
това лжчисто състояние той е носителъ на то-
плина; щомъ мине въ друго, водно, състояние,
топлината се поглѣща, сир. въ самия магнети-
зъмъ става извѣстна реакция, съединение на
сили; трето състояние на магнетизма е онова,
което сгжстява материята. За сгжстяване на ма-
терията служи вжтрѣшното привличане на маг-
нетизма — втвърдяването. Какво ни сочи мате-
рията? Вие имате житно зърно, неговата външна
обзивка е магнетизъмъ въ твърдо състояние;
трѣбва да му достазите влага и, като влѣзе въ
стомаха, да го прѣвърнете въ жидко състояние;
и отъ стомаха го поглѣща симпатичната нерзна

система и го прѣпраща въ мозъка, дѣто то се прѣврѣща на лжи и се проявява въ право мислене. Когато човѣкъ има магнетизъмъ, той е прѣдразположенъ къмъ приятно и здраво мислене.

Туй, което ви казвамъ, е още много общо. Процесътъ, който става въ организма, сир. въ симпатичната нервна система, става въ нашето подсъзнание, несъзнателно. Когато процесътъ е правилень, ние усѣщаме приятность. Тѣй усѣщатъ младитѣ — усѣщатъ развитие въ живота. Старитѣ, у които има надмощие мозъчната система, усѣщатъ недоимъкъ отъ магнетизъмъ. Имайте прѣдъ видъ слѣдующето: прѣодоляващето влияние на електричеството се обуславя отъ нашитѣ лични чувства. Последнитѣ често задържатъ електричеството и го правятъ взривно — личнитѣ чувства правятъ гранатитѣ и бомбитѣ. Малкитѣ избухвания сж хвърляния бомби и всичко друго, което е приготвено въ човѣшката лаборатория, напълнена съ електричество, и тѣзи изхвърляния може да умъртвятъ човѣка — ако тѣзи бомби паднатъ по всички правила на изкуството, човѣкъ ще свърши. Но ние духознитѣ хора сме повикани да научимъ другитѣ да не се биятъ. Се пакъ, да не мислите, че, като проповѣдваме това учение — да нѣма топове, гранати и бомби, ние сме изкоренили отъ свѣта всичкото зло; не, то стои на друго мѣсто. Затова именно окултната наука идва да прѣобрази човѣшкия мозъкъ и цѣлата симпатична нервна система, сир. всички нейни клѣтки да станатъ миролюбиви и да разбератъ, че може и безъ война.

Азъ ви говоря върху този прѣдметъ, понеже забѣлѣзвамъ, че хората на новото течение туй, което гредятъ отъ една странѣ, отъ друга го съсипватъ. За примѣръ азъ мога да подкопая вѣрата на нѣкого, ако му кажа: „Нема мислишь, че това, което вѣрвашъ, е право?“ Доста е да му туря това въ ума, или да кажа: „Ти на тѣзи глупости вѣрзашъ ли? Какви сж твоитѣ доказателства?“, и той ще си каже: „Дѣйствително, азъ, културенъ човѣкъ, не трѣбва да вѣрвамъ на това“. Най-първо въ какво седи културата? Като кажете култура, трѣбва да имате опрѣдѣлена идея въ какво се състои тя, кое е положителното въ нея. Ама ще кажете: „Имаме вѣра“. Въ какво имате вѣра? Когато едно време Моисей проповѣдваше на еврейския народъ, имаше реална опитностъ, той имъ каза: „Тѣй рече Господь“; прави-струва, и всичко това, което прави, не бѣ теория, а опитностъ. И Исусъ, когато дойде, сжщо имаше опитностъ, защото той рече: „Отець тѣй ме е научилъ, съ него азъ живѣя“. Ние ще излѣземъ да проповѣдваме новото учение, но въ какво стои това ново учение? Въ това, че Богъ казва, какво войната трѣбва да бжде изключена изъ човѣшкия животъ, че тя е най-голтмото прѣстѣпление въ свѣта. Никакво воюване! Нито на физическото, нито на астралното, нито на менталното поле. А какво иска Господь отъ васъ? Работа, работа, а не воюване. Положително, работа иска той днесъ. А въ какво се състои тази работа? Да бждете носители на неговата любовъ;

но не тъй, както досега сте я разбирали. Тъй, както сега я разбирате, тя е сила, която ще ви направи на пастърма.

Сега ще ви обясня моята мисъл, въ какво именно ще ви направи тя на пастърма? Нека направимъ една аналогия чрѣзъ наблюдаване природата. Прѣвеждамъ „любовь“ въ „топлина“. Топлината сама не спомага за поддържане влагата въ земята, и всички растения при нея изсъхватъ; значи, когато има топлина, трѣбва да има и други елементи, които да задържатъ известна влага, а топлината отъ своя страна да прѣвърне тази влага въ дъждъ; ще рече, да носи едновременно и влага въ себе си. Ако топлината идва безъ влага, тя е опасна, любовта като енергия отъ духовния свѣтъ. Тя кой елементъ трѣбва да донесе съ себе си? Кротостта и смирието. Не може да проявите любовъ въ живота, ако нѣмате кротостъ и смирение. Христосъ какво казва? „Елате при менъ, понеже съмъ кроткъ и смиренъ“. Защо „при менъ“? Защото Той е кроткъ и смиренъ. Като говоря да сте кротки и смирени, имайте прѣдъ видъ, че не казвамъ да бждете слаби: споредъ менъ. кроткиятъ е най-силенъ, най-уменъ и най-добъръ човѣкъ. Туй разбирамъ азъ подъ думата кротостъ. Тя е крѣпостъ, въ която човѣкъ е въ такава безопасностъ, че неприятельтъ може да изхвърли всичкитѣ си бомби и шрапнели и пакъ да не му направи нищо; тя е броня. Онзи, който има истинска кротостъ, може да го бомбардира отдалечъ неговиятъ не-

приятелъ, колкото ще. Дори ако успѣе да приближи до него, кроткиятъ ще натисне своя бутонъ на кротостъ, и тогава яростта на неприятеля ще прѣмине, и той ще рече: „Ти си кроткъ човѣкъ“. Вие да се не самоизмамвате, че сте кротки: щомъ още се карате, не сте кротки. Ако отъ сто души само десетъ правѣха изключение по отношение на кротостта, имаме правилна наука; но сегашното положение е обратното: отъ 100 души едва има само 10 кротки. Кротостта и смирението сж два фактора, двѣ условия, при които любовта се проявява, тѣ сж подобни на въздуха и влагата, които спомогатъ на земята да възрасти всички зародиши.

Като ви говоря върху този прѣдметъ, азъ искамъ да започнемъ съ опитъ, да туримъ въ дѣйствиe кротостта и смирението, да образуваме отъ тѣхъ една вълна и така да прѣмахнемъ по възможностъ дисхармонията, която сжществува въ свѣта. Може да се молите 10 пжти на день, може да се разкайвате 100 пжти, то нѣма да ви спаси, ако у васъ сжществува тази дисхармония. Когато шишето е пукнато, може да го пълните, колкото искате, водата нѣма да се задържи въ него. Здрѣво трѣбва да бжде шишето, въ което се налива вода. Българитѣ, когато се пукне стомна, взематъ че я замазватъ съ воскъ; но това замазване не е трайно: водата може пакъ да изтече. А отѣ какво се зараждатъ тѣзи пукнатини? Отѣ противоположнитѣ дѣйствия на поменатитѣ сили въ даденъ моментъ. Когато стане извѣстенъ взривъ, въз-

пламенението става не по обикновенъ пжтъ; събира се енергия и, като не може да стане правилно съединение, става взривъ. Напр., ако въ задната частъ на главата ви е събрана енергия отъ електричество и магнетизъмъ, която ви потква да се проявите, и ако почнатъ хората отъ всѣкждѣ да ви заграждатъ и да ви прѣчатъ да я използвате, непрѣмѣнно ще има експлозия. Спратъ ли ви хората въ извѣстно дѣйствиe, почватъ да се разнѣбяватъ и да викатъ. Не е този начинътъ, по който може да се работи. Азъ и другъ пжтъ съмъ ви казвалъ, че вие трѣбва да пазите своята енергия. Вижте военитѣ — тѣ обикновено гледатъ да запазятъ своята сила; дирятъ да намѣрятъ противника и чрѣзъ измѣрване нагаждатъ топовеѣ така, щото шрапнелитѣ да падатъ точно на цѣльта. Енергията, която сега притежавате, е създадена въ разстояние на много хиляди години; не мислете, че този организъмъ и тази енергия, които имате, сж създадени веднага; да се сътворятъ най-малко е взело 100—200 хиляди години. Въ природата нѣма никждѣ банки, откъдѣто да заематъ — духовниятъ свѣтъ на заемъ не дава. Може да ви даде едно сомунче, колкото да поддържате живота си, но да живѣете за смѣтка на природата, безъ да работите, такова нѣщо нѣма. Всичко въ нея е точно отмѣрено, чрѣзмѣрностъ или излишъкъ нѣма, защото всѣки излишъкъ, ако е чрѣзмѣренъ, носи извѣстни влияния; ако имате повече материя въ васъ, отколкото ви е потрѣбна, ще заболѣете; ако

мускулитѣ ви станатъ по-силни, отколкото е необходимо, ако вашата нервна система се развие повече, отколкото трѣбва, непрѣмѣнно идва болѣзнено състояние. Природата дава и взема, прави обмѣна, но всѣки день прази и точна равностѣтка. Трѣбва о това правило да се държите и вие. Заражда се у васъ добра идея, и почвате да служите на Бога, но вечерта се прибирате и си казвате: „Не си струва трудътъ“ — съ това вие се съсипвате. При всѣко поколѣбаване вие помѣтате, завършвате деня съ пасивъ — вашата каса има недоимѣкъ. Трѣбва отсега натагѣкъ да започнете да изучавате условията, при които се развива вашата мозъчна система и вашата симпатична нервна система, и всѣка вечерь да си давате отчетъ. Имате известно неразположение спрѣмо нѣкого — обидилъ ви или ви направилъ нѣкакво зло — казвате: „Азъ на този човѣкъ ще му дамъ да разбере!“ Да допуснемъ, че можете да му дадете да разбере — да му вземете богатството, да осиромашее, или да го унищожите — какво лично ще спечелите отъ това? Утрѣ другъ ще има нѣщо противъ васъ, той пъкъ ще ви ограби или унищожити — ето ви взаимно самоунищожение. Дръжете въ себе си винаги мисълта, че Божественъ Духъ живѣе въ всѣки човѣкъ; само че у нѣкои хора живѣе въ подсъзнанието, у други въ съзнанието, у трети въ свѣрхсъзнанието. Онѣзи, у които Духътъ живѣе въ подсъзнанието, чувствуватъ го като импулсъ да сторятъ нѣщо добро; ония, у които живѣе въ съ-

знанието, казватъ си: „Азъ мисля, че това е добро и трѣбва да го направя“ и направятъ го; онѣзи, у които Духътъ живѣе въ свѣрхсъзнанието, казватъ: „Това е Божествено и моето прѣдзначение е да си жертвувамъ дори и живота за него“; слѣдователно, онѣзи, у които живѣе Духътъ въ свѣрхсъзнанието, се самопожертвуватъ; онѣзи, у които живѣе въ съзнанието, се подвизаватъ. Та, Духътъ може да е като потикъ въ подсъзнанието, като мислене въ съзнанието и като опрѣдѣленъ вече стремежъ за самопожертвуване въ свѣрхсъзнанието. Употрѣбявамъ съврѣмenni научни термини, а вие ще си ги прѣведете, както искате.

Азъ не говоря за отвлѣчени идеи, затова искамъ да бждатъ тѣ добрѣ възприети и приложени отъ васъ. И ще ги поставимъ на съставѣтенъ опитъ — опитъ на свѣрхсъзнанието, опитъ на съзнанието, опитъ на подсъзнанието. Ако нѣкой би ви попиталъ: „Каква е вашата спитностъ? Какво знаете за Бога или за Христа“, ще кажете: „Азъ чувствувамъ“ — то е вашето подсъзнание, или най-много може да кажете: „Азъ мисля“ — то е вашето съзнание. Обаче, когато дойде до самопожертвуване, ще кажете: „Дотамъ не съмъ дорасълъ още“. Но смисълътъ на живота е само въ завързването и узрѣването на плода — когато една идея завърже плодъ въ свѣрхсъзнанието. Условията, при които живѣемъ, не сж изключителни — това сж нови фази въ човѣшкото развитие. Нѣкои отъ сегашната раса ще минатъ отъ

подсъзнанието въ съзнанието, други отъ съзнанието въ самосъзнанието, а трети отъ съзнанието въ свърхсъзнанието. Бѣдата стои именно въ това, че вие се страхувате да направите опитъ. И азъ мога да опрѣдѣля, какъ въ страхъ по нѣкой пжтъ ви обзема, какви съмнѣния проникватъ въ душата ви. Учението, по което вървите, е строго математически опрѣдѣлено — въ него нѣма никакви изключения, и въ васъ не трѣбва да има никакви съмнѣния. Успните ли се въ Бога за една минута, веднага ще ви се изпрѣчи вашето минало, всичкиягъ вашъ животъ въ картини — цѣлъ адъ, ще изпитате голѣми страдания; повѣрватъ ли въ Бога, ще дойде бждащиягъ ви свѣтъль животъ. Ще кажете: „Азъ ще си остана на особено мнѣние“; въ тази школа и въ този пжтъ нѣма особени мнѣния — ще трѣбва да отидете или налѣзо, или надѣсно: не може да бждете неутрални.

Именно, за да можете да се запознаете съ духовния свѣтъ — ще опрѣдѣля сега това — вамъ сж потрѣбни електричеството и магнетизъмътъ на свърхсъзнанието, а ако искате да развиете вашето самосъзнание, потрѣбно ви е електричеството и магнетизъмътъ на съзнанието. А по какъвъ начинъ ще познаете, че ги имате? Когато въ природата лѣтно врѣме падне роса, всичкиягъ прахъ и сажди, които сж се вдигнали и хвърчатъ по въздуха, падатъ на земята, и атмосферата се прѣчиства; сжщо и ние, когато сме пълни съ този магнетизъмъ и това електричество, за които ви говорихъ, скоро прощаваме. На оногова, който не може да прощава,

казвамъ му: „Ти имашъ много малко магнетизъмъ и електричество“. И думитѣ на Христа: „Докато не се родите отъ духъ и вода“ азъ прѣвеждамъ така: думата „вода“ съ думата „магнетизъмъ“, а „духътъ“ — това е движение, електричество на свѣрхсъзнанието. Именно тѣзи два елемента, иска да каже Христосъ, ако не влѣзатъ въ васъ, не може да имате животъ, понеже тѣ сж най-важнитѣ елементи.

Сега ще минемъ да прѣведемъ думитѣ „кротость“ и „смирение“. Вие имате този магнетизъмъ въ себе си, но ще трѣбва да научите метода да прѣвърщате тази сила отъ едно състояние въ друго. Стомахътъ прѣвърща твърдата храна въ жидка, бѣлитѣ дробове я прѣпращатъ въ мозъка, а мозъкътъ, който е органъ на динамическата енергия, прѣвърща тази материя въ електричество и наново я разпраща изъ цѣлия организъмъ. Правилното мислене и чувствуване седи въ това, да знаете, нѣщата, които сж вжтрѣ, въ васъ, да ги прѣвърщате въ електричество. Ето една велика и дълбока наука. И ако знаете това прѣвърщане, вашигѣ думи ще иматъ сила и тежестъ. А не може да направите това, ако нѣмате електричество и магнетизъмъ. Трѣбва да бждете изпълнени съ жива електрическа и магнетична енергия, и тогава, каго говорите на нѣкого, ще намѣрите у него годна почва за сѣене. По такъвъ начинъ и вашиятъ животъ ще стане поносенъ и по-приятенъ. Не си туряйте мисль, че трѣбва да измѣните живота си въ друга посока; не, само ще отдѣлите отъ себе си всички

лоши утайки, и тогава домашниятъ ви и личниятъ ви животъ ще взематъ права насока. Напр., ако можехте да вдъхнете на съвременното общество да изключи лъжата изъ срѣдата си или, ако хората лъжатъ, да лъжатъ поне 10%, това ще бжде голѣмъ прогресъ, а сега 90% лъжатъ. Ще приведа примѣръ съ единъ религиозенъ човѣкъ. Прѣди 18 годи и попитахъ единъ обуцаръ, евангелистъ, който често ходи въ църква: „Можешъ ли ми направи обуца?“ Отговори ми: „За тебе имамъ много здрави обуца“. Слѣдъ като ги взехъ и ги носихъ единъ мѣсець, тѣ се напукаха и се скъсаха. Когато му съобщихъ това, той ми рече: „Отдѣ да зная!“ Гледалъ човѣкътъ просто да продаде стоката си. Но съ тия обуца, които продаде на менъ и на други, разбира се, той съсипа всичкото свое реноме. Когато речете да дадете обѣщание, спрете се и помислете прѣдварително, ще можете ли да го изпълните, и не обѣщавайте много, ала, когато обѣщаете, стойте твърдо на думата си, макаръ земята да се обърне съ главата надолу. Речете да слѣдвате нѣкое учение, слѣдвайте го докрай. А сега, по този начинъ, по който дѣйствувате, новото учение не може да хване коренъ въ свѣта.

Но да се повърнемъ къмъ този магнетизъмъ, който е необходимъ и който се чудите какъ да добиете. Азъ ще ви приведа слѣдния примѣръ. Ако нѣкое желѣзо ви попита: „Какво да направя, за да добия топлина и свѣтлина“, какво ще отговорите? — „Има методъ“.

„Какъвъ е?“ — Желъзарътъ ще те турне ей-тамъ на онова огнище, ще духа съ духалото, ще се разпали огънь, и ти ще добиешъ топлината и свѣтлината, които желашъ“. Прѣдчувствамъ вашата мисль и вашия въпросъ: „Отдѣ и какъ да добиемъ топлината и свѣтлината ние, които искаме да свѣтнемъ като желъзото?“ — Като минава енергията по онази жица, виждате какъ лампата свѣти; сжщо така прѣзъ васъ трѣбва да мине Божествениятъ токъ. И въ електрическигѣ искри има съзнание; тѣ се радватъ на това, което вършатъ, и казватъ: „Доволни сме, че ви свѣтимъ“. А огнището е вашето сърце. Всѣка идея, която искате да прокарате въ свѣта, ще трѣбва първо да я поставите на огнището на вашето сърце и да турнете въ дѣйствиѣ духалото, да разпали вжглищата. Кои сж вжглищата, които трѣбва да турнете на огнището? Въздухътъ, който е потрѣбенъ за горѣнието, сж вашитѣ мисли; тѣ образуватъ процеса на горѣнието, а вжглищата? (Обаждатъ се: Чувствата). На огнището ще турите своитѣ мисли и чувства и, като разумния ковачъ, ще извадите съ свѣтитѣ клѣнци желъзото отъ жаръта, ще го погледате дали се е зачервило, ако не, ще го пѣхнете пакъ въ жаръта, ще направите това нѣколко пжти, докато желъзото се на-свѣтли. Така, когато искате да прокарате нѣкоя идея въ свѣта, ще трѣбва да я нагорещите въ вашето огнище — сърцето. Като нагорещавате една идея съ Божествена енергия, тя не изгубва, а печели: придобива свойствата на

рад я. Излъзе ли веднѣжъ изъ вашето сърце, тя за 30 хиляди години постоянно ще освѣтлява. А не е малко нѣщо да пратимъ една идея въ свѣта, да живѣе 30 хиляди години — то е доста дълъгъ животъ. Вашитѣ сегашни идеи колко време живѣятъ? Тѣ иматъ много кратковрѣмененъ животъ. Израждането на свѣта се дължи на факта, че въ въздуха и въ васъ има много идеи, мисли и желаня, отъ които трѣбва да се очистите. Когато Христосъ е казалъ: „Вие сте гробища варосани“, не е билъ далечъ отъ истината. Дойде ви една мисль, веднага слѣдъ това друга, дойдатъ ви желаня слѣдъ желаня, и вие се прѣтрупвате и прѣврѣщате на гробища само отъ мъртви мисли и желаня, между които тукъ-тамъ ще намѣрите, и то твърдѣ рѣдко, нѣкой дѣйствиелно живъ човѣкъ. Христосъ, който идва сега на земята, иска да възкрѣси всички възвишени мисли и желаня. Тѣ съществуватъ — само чакатъ момента на възкресението. И казва Писанието: „И дѣлата имъ ще ходятъ слѣдъ тѣхъ“. Трѣбва да сторите мѣсто на тази велика Божествена вълна на оживѣване, която идва; трѣбва да се отворите, да мине тя прѣзъ васъ; ако не се отворите сега, послѣ може да се разваряте колкото искате, ще бжде късно и безполезно. Трѣбва да се готвите, защото е настналъ важенъ и удобенъ моментъ въ живота ви, какъвто никога не сте имали, за да може тази Божествена вълна, която идва отъ горѣ и е наближила, да мине прѣзъ васъ. Ако вашиятъ

умъ и вашето сърце сж готови, ако имате електричество и магнетизъмъ, сир. материялитъ, съ които да работите, тази вълна ще ви подеме съ туй движение въ свѣта и ще намѣрите смисъла въ живота. Тогава ония мисли и желания отъ хиляди години, които сж изчезнали отъ паметъта ви, веднага ще се възстановятъ. При възстановяването имъ вие ще бждете като въ положението на онзи американецъ, който заедно съ своята възлюблена тръгналъ да прѣкара нѣкждѣ медения си мѣсець, и, като се сблѣскалъ тренътъ, въ който пътувалъ, съ другъ насрѣща идващъ, младоженецътъ полудѣлъ, турвалъ го въ лудница. дѣто прѣстоява 16 години; по едно време избѣгва отъ тамъ, качва се на другъ тренъ, става ново сблѣсване съ този тренъ и умътъ му се намѣства; и съ възъ ще стане такава второ сблѣсване, което ще намѣсти ума ви. Но ще бжде щастливъ само онзи отъ васъ, който успѣе да се качи на втория тренъ. Не се страхувайте отъ катастрофи — какъто по-хубаво отъ това: ще се намѣсти умътъ ви, и вие ще разберете смисъла на живота.

*

Искамъ да се раздѣлите двама по двама, между които има хармония. Може да направите опитъ най-малко по двама. Но ако единиятъ е сухъ, другиятъ трѣбва да бжде тлъстичкъ — двама сухи на едно мѣсто да не се събиратъ. Търговецъ, който има капиталъ, е мазень — тлъстичкъ, а онзи, който е безъ пари, е сухъ и

умень; но търговецът, за да успѣе, казва на сухия: „Азъ съмъ мазень — богатъ, ти си сухъ — умень, ще дойдешъ да работишъ съ моя капиталъ“. И съ почвата е така: тя трѣбва да бжде тлъста, защото иначе хората не сядатъ. Ще рече, ще се изберете: онзи, който има капиталъ, тлъстиятъ, ще се събере съ оня, който има умъ; онзи, който има повече електричество, — съ другъ, който има повече магнетизъмъ. Ще образувате така една разумна верига, за да видимъ какво ще излѣзе отъ нея. Тогава ще пристѣпимъ къмъ ония малки опити, за които ви говорихъ. Най-първо, ще трѣбва да измѣните извѣстно ваше състояние: при голѣма тревога, не да спрете и да стане сътресение, но да умѣете така да прѣвърнете чувствата и мислитѣ си, щото всичката енергия да използвате за добро. Ще срѣщнете нервни хора, трѣбва да знаете да прѣработите и използвате тѣхната енергия за полезна работа. Разбира се, като вземете излишното, непотрѣбното тѣмъ — не да ги оберете. Всѣки търси добри хора, добро общество, добри учители, добри свещеници; но много малко сж такива. Хората отъ новото общество трѣбва да разбиратъ законитѣ, които учатъ да прѣработватъ старитѣ и лоши материяли, както природата ги прѣработва. Така ще дадете новъ потокъ на съврѣмненното общество. И въ този потокъ ще се прояви Христосъ.

Азъ ще спра тукъ и при втора бесѣда ще продължа върху това.

(Бесѣда, държана на ученицитѣ отъ окултната школа на Всемирното бѣло братство, на 22. януарий 1920 г., четвъртъкъ).

III.

МЪЖЕНИЕТО.

Нѣколко встѣпителни думи къмъ бесѣдата — за пояснение. Не мислете, че е лесно човѣкъ да бѣде ученикъ въ една окултна школа. Не е много мъчно, но не е и много лесно. Второ нѣщо, всички онѣзи отъ васъ, които нѣматъ разположение къмъ другитѣ — които обичатъ да се гнѣвятъ и да одумватъ, да не идватъ тукъ, въ школата. Може да идвате, но не отговарямъ за послѣдствията. Азъ искамъ тукъ мъже и жени, които иматъ самообладание. Може да ви блазни мисль, да придобиете извѣстни знания, за да подобрите живота си. Окултната школа има за цѣль не да подобрите врѣмения си живогъ, а да изпълните воляга Божия разумно, въ широкъ смисль, да изпълните неговата воля въ всичкитѣ области на човѣшкия живогъ. Религиозни хора намъ не ни трѣбватъ, духовни хора сжщо, нито набожни — религиознитѣ да отидатъ въ църквата, духовнитѣ въ обществото, а набожнитѣ на небето. Сега, виждате, че това е едно противорѣчие. Какъ ще изгълкувате — религиознитѣ въ църквата, духовнитѣ въ обществото и набожнитѣ на небето? Вие ще кажете: „Мѣстото ни не е тукъ“. Дѣйствително, мѣстото ви не е тукъ. Ако вземете да учите грънчарството при нѣкой майсторъ, нали най-първо майсторътъ ще ви учи да разбирате качеството на прѣсъгта, коя подходжа, да я прѣврѣщате въ калъ, послѣ ще ви покаже метода какъ да употрѣбите тази

калъ, най-послъ ще я турите на грънчарското колело отгорѣ и ще ви научи да дадете форма на тази калъ. Като гледате отвънъ, ще кажете: колко лесно се прави гърне! Да, лесно за майстора, но не и за ученика. И вие сте чели книги както неопитнитѣ правятъ грънци. Вие сте чели много окултни работи, но, ако ви дадатъ това колело, не зная дали отъ 100 гърнета ще може да направите едно здраво. Значи, окултната школа — това е изкуство да знаемъ какъ да творимъ.

Въ тази школа имаме три метода: първо, мжчение, второ — трудъ и трето — работа. Отъ мжчението излиза здравето отъ труда — щастието, а отъ работата — блаженството. Сега ще кажете: „Много нѣщо научим е!“ Нищо не сте научили, защото това, което казахъ, е само едно формула. Когато ви дойде едно мжчение въ свѣта, вие ще трѣбва да го прѣвърнете въ здраве, защото само здравиятъ човѣкъ издържа мжчение. Мжчението се издържа чрѣзъ здравето, а трудътъ — чрѣзъ щастието. Онзи, който копае съ мотиката, е щастливъ защото има цѣль — да прѣхранва жена си и дѣцата си. Извадете изъ ума му тази цѣль, той ще захвърли мотиката и ще каже: „Не ми трѣбва никакъвъ трудъ!“ Това е психологиченъ анализъ.

За да разберете смисъла на мжчението, азъ ще ви обясня извѣстни принципи отъ гледището на мжчението. Искамъ вашитѣ умове да бждатъ приготвени, да не се образува дисхармония, защото тя прѣпятствува на всѣки

ученик да разбере нѣщата. Защо се мжчатъ хората? Светиитѣ сж били мжченици, за да станатъ здрави; мжчението въ духовния свѣтъ образува здраве, образува бждешитѣ форми на хората, които ще се въплѣтят на земята. Вие, като се мжчите, образувате онази материя, която е необходима за образуване тѣлата на слѣдващитѣ поколѣния. Ако възприемете мжчението въ това му значение, онѣзи, които ще дойдатъ да се въплѣтят, въ бждеше, ще съградятъ своитѣ тѣла отъ тѣзи елементи и ще уредятъ своя животъ правилно. Но, ако вие съ всѣко мжчение в часяте хиляди проклятия, нищо нѣма да сполучите. Като направите своето бждеше гърне отъ такава материя, ще бждете нещастни. И така, мжчението е необходимо за слѣдващия вашъ животъ на земята. Този слѣдващъ животъ може да бжде слѣдъ 100, 1000, 2000, 5000 и 10000 години или пъкъ като единъ моментъ, който включва всичко, — законътъ е единъ и сжщи.

Сега, мнозина се стремятъ къмъ разбиране на окултнитѣ сили. Всички окултни сили, съ които искате да боравите, трѣбва да знаете, че сж чрѣзмѣрно подвижни и че въ тѣхъ нѣма никакъвъ човѣшки моралъ; тѣ може да ви причинятъ най-голѣмо добро, но и най-голѣмо зло. И вие, които ме слушате тукъ, давали ли сте си нѣкога отчетъ за слѣдния психически моментъ, за вашето разположение? Обичате нѣкого, нѣ се мине день-два, и вашитѣ чувства се промѣнятъ — колкото вашата обичъ е била

силна, толкова и вашето отвращение и омраза сж силни. Питамъ, възможно ли е отъ единъ чистъ изворъ, изъ който до вчера извираше чиста вода, днесъ да извира мжтна? Нѣма да обяснявамъ вътрѣшната страна на този психиченъ моментъ. Ще ви дамъ само едно пояснение картинно, което е вѣрно. Обичьта — това е като изворъ, бликащъ отдолу. Запуши ли се този изворъ, той търси друго мѣсто да се прояви. На изсъхналото мѣсто, когато ваятъ дъждове, събира се нечиста вода и утайки, и въ тѣзи малки локви, въ които животътъ е застаналъ, се образуватъ миазми — злото, изразено въ умраза и злоба. И тамъ има движение, но движението не е вече къмъ центъра, а къмъ периферията. Тѣй както огънятъ тлѣе, и то продължава, докато тази материя се дематериализира — изчезне въ пространството, безъ да принесе полза. Слѣдъ като сте обичали единъ човѣкъ 1—5—10 години, какво сте придобили отъ тази обичъ? Любовта Божия къмъ насъ се проявява въ това, че ни е създалъ, и всичко, което е въ свѣта, е израсло подъ неговата обичъ. ꙗ отъ вашата любовъ — ако я имате — какво е израсло? Нѣкой ще каже: „Четохъ еди-кой си авторъ“; чели сте нѣ-коя книга и ви се е харесала; питамъ: отъ вашата обичъ къмъ този авторъ какво е излѣло? Както видите, тази наука не прилича на вашитѣ сънища и видѣния. Всички ученици на окултната школа, които не сж готови да се мжчатъ, да не прѣкрачватъ нейния прагъ, защото той е свещенъ. Това е първото правило. Ще се за-

питате и ще си отговорите: ако сте готови да изтърпите всички мъчения — елате. Инакъ, имате обикновени бесѣди въ недѣля, идвайте. Вие и въ четвъртъкъ можете да дойдете, но азъ ще затворя вратата на моята школа, и вие никога нѣма да стѣпите въ нея — хубаво да го знаете. Ангелъ, съ огнень мечъ, ще стои прѣдъ вратата, и горко ономува, който пристѣпи! Главата му ще се търколи на пода. Слѣдователно, ще си зададете първия въпросъ: готови ли сте да се мъчите и да издържите мъчението. Всичко благородно и възвишено въ свѣта се ражда само отъ мъчението, не отъ труда. Мъчението съставлява най-великата работа, трудътъ е втората стѣпка, която гради туй, което мъчението е създало. Християнството се подигна благодарение на мъченицитѣ, които положиха живота си за него. Не съмъ азъ, който изисквамъ мъчението, то е единъ немумолимъ законъ на битието, който ще си остане въ сила завинаги. Защо се мъчатъ хората — това е достойние само на онѣзи, които сж въ школата. Никакво друго обяснение повече нѣма да ви дамъ. Какво обяснение повече мога да ви дамъ, когато сте вънъ отъ школата? А резултатътъ отъ мъчението на физическото поле — това е здравето. Всѣки, който изтърпи мъчението, той е здравъ. Това може всѣка майка да провѣри. Слаба жена, която зачене и не послуша лѣкаритѣ да пометне дѣтето, тя ще бжде силна да го роди; като роди ще бжде десетъ пжти по-здрава, отколкото по-напрѣдъ. Жена три пжти пометне ли, свършено е съ нея — тя е изгубена. Може

да роди послѣ и 10 дѣца, но не е жена. Сж-
щиятъ законъ е и за ученика. Човѣкъ, който
не може да издържи три мжчения, не е уче-
никъ, той е свършилъ. Сега забѣлзвамъ, че
въ вашитѣ умове се заражда мисль: колко
строгъ е този законъ! Тукъ нѣма мѣсто за кри-
тика; то е една велика наука: готовъ ли си
да се мжчишъ — нищо повече. Азъ оставямъ въ
васъ тази мисль, да я възприемете или не.
Констатирамъ единъ законъ за подмладяване:
човѣкъ се помладява само чрѣзъ мжчение; който
не се мжчи, той остарява. И ако ме попитате,
защо духоветѣ слизатъ на земята, ще ви кажа,
че то е само, защото искатъ да се подмладятъ,
да се разшири тѣхното съзнание. Старъ човѣкъ
е онзи, който е останалъ въ блаженството си и
който не иска да слѣзе, да се помжчи и да се
подмлади. Човѣкъ да бжде блаженъ и да оста-
рява, това е едно голѣмо противорѣчие въ жи-
вота — ще кажете; на това отговарямъ: ако
това не бѣше единъ необходимъ законъ въ
свѣта, Богъ не би създалъ свѣта. Онзи ве-
ликъ законъ, който заставя Божеството да съ-
здаде човѣка, има много по-дълбоки причини,
отколкото философитѣ мислятъ. Нѣкои питатъ
защо Господъ създаде свѣта? Туй сж онѣзи
философи, които сж отвѣнъ — оглашенитѣ:
питате защо — влѣзте вжтрѣ въ живота, помж-
чете се и ще видите защо.

И тѣй, имайте прѣдъ видъ, че мжчението е
една необходимостъ въ живота. Азъ гозоря за
мжчения, които произтичатъ отъ самата природа,

а не за мъчения, които сами вие си създавате. Вие сега ще помислите върху въпроса за мъчението. Ще се явятъ много противорѣчия. Като влѣзете въ тази школа, ще се повдигнатъ толкова противорѣчия, че всинца ще се затрудните и ще станете безпокойни. Вие ще се намѣрите въ положението на човѣкъ, който е обранъ и остава голъ. Но законътъ е такъвъ, че, ако орѣхътъ, който падне, не съблѣче своята дреха въ земята, не може да се развива. Затуй Христосъ казва: „Ако житното зърно не умре, то остава само, но ако умре, то дава плодъ — 30, 60, 100“. Законътъ на мъчението е свързанъ и съ закона на самопожертвуването. Вие не може да се самопожертвувате, докато не разберете закона на мъчението.

Сега, този въпросъ ще разисквате философски и ще съберете факти за и противъ. Може да го разисквате отъ всички страни. Азъ не се плаша отъ противорѣчия — нека се повдигнатъ. Въ тази школа нѣма мѣсто за обикновената вѣра, нѣма мѣсто и за любовъ. Да се разберемъ. Ако търсите любовъ, идете въ обществото; ако търсите вѣра, идете въ църквата. Вие ще си отговорите тукъ на какво мѣсто сте. То е мѣсто на мъчение. И така, свѣтътъ е едно мѣсто на мъчение. Този свѣтътъ е едно отъ най-великитѣ училища на живия Господъ; по-велико училище азъ не познавамъ; наричамъ го осноза на всички други училища. Разберете го въ всички негови разклонения и прояви, разберете го въ всичкитѣ противорѣчия, които съществуватъ въ свѣта. Въ

всѣка стадия, на която се възкачвате, възиятъ животъ се улеснява и отива къмъ блаженство. Схващамъ една ваша мисль: „Ама ние имаме мжжъ, жена, дѣца и т. н.“. Трѣбва да разберете истината, безъ да се разочоровате: колкото повече връзки имате въ свѣта, толкова повече мжчения ще имате. Както виждате, азъ ви прѣлоржчвамъ най-мжчния животъ — животъ на мжчение. Мжчението вие никждѣ не може да го избѣгнете, то е една необходимостъ въ всѣко вѣрую, въ всѣки строй, въ всѣки животъ, въ всѣка мисль; мжчението е неизбѣжно и въ любовта — най-голѣмото мжчение именно тамъ се намира. Всички васъ, жени и мжже, които знаете любовта, ще ви попитамъ: Какъ познавате любовта? Ако попитамъ васъ, които сте я опитали, какъ бихте я описали? Азъ да ви я опиша, да я материализирамъ. Ще взема човѣшката форма—мома и момъкъ като символи. Момата е весела, лицето ѝ е красиво, очитѣ ясни, устата подвижни, зачервени, пѣргава и гѣвкава въ своитѣ дѣйствия, всѣки нейнъ погледъ като стрѣла насочва, тя е като ловець съ натегнатъ лжкъ, дебнешъ своята жертва, като хвърли стрѣла, погледъ, огъ незидѣно на нѣкой момъкъ, нѣщо го припарва, той я заобиква: — „Охъ! Обичамъ я“. Колкото повече тя стрѣли забива, толкова повече той я заобиква. Туй е първата фаза на любовта. Втората фаза на тази любовъ: тази мома вече не е красива, но има строги черти и мускули, зжбитѣ ѝ се показватъ. Тя отпраща своитѣ стрѣли, но не изъ засада, а

открито излиза срѣщу му, хвърля своигѣ стрѣли, показва своя юмрукъ: „Познавашъ ли ме? Ще се подчинявашъ ли?“ — „Ще се подчинявамъ“. Настава миръ. Сегашната любовъ е отъ тази категория. Така, когато съврѣменнитѣ хора ми говорятъ за любовъ, азъ тази любовъ я познавамъ и затова си нося желѣзна броня, да се паза отъ нейнитѣ стрѣли. И религиознитѣ хора, като ми говорятъ за любовъ, азъ си турямъ бронята и казвамъ: „Сега може да се разговаряме“. Но въ тази школа, окултната, засада не се позволява. Ако нѣкой иска да забие стрѣлитѣ си върху менъ, азъ мога да му стана мишенка — забийте 4—5 стрѣли въ гърдитѣ ми, азъ съмъ готовъ да изгърпя това мжчение. И жена, когато мжжътъ я стрѣля 1—2—3 пжти, да се не намръщва. Мжжътъ само като опне лжка си или само като профучи край нея изъ лжка стрѣлата, тя завиква. Ако вие разберете изкуството на мжчението, Царството Божие ще дойде въ васъ. Когато влѣзете въ извѣстна окултна школа, ще ви поставятъ до стѣната и ще ви пращатъ стрѣли — ще ви турятъ на мжчение. Азъ бихъ ви попиталъ: защо именно онѣзи, които повѣрваха въ Христа, трѣбваше да бждатъ подложени на толкова мжчения и позоръ въ римскитѣ арени? Тѣзи хора, като се обръщатъ къмъ Бога, той трѣбваше именно да ги защити. Нали и псалмопѣвецътъ казва: „Който живѣе подъ покрива на Всевишного, ще прѣбивае подъ сѣнката на Всемогъщаго“, и по-нататкъ: „Тисяща ще падатъ отъ сраната ти и

да роди послѣ и 10 дѣца, но не е жена. Сж-
щиятъ законъ е и за ученика. Човѣкъ, който
не може да издържи три мжчения, не е уче-
никъ, той е свършилъ. Сега забѣлѣзвамъ, че
въ вашитѣ умове се заражда мисль: колко
строгъ е този законъ! Тукъ нѣма мѣсто за кри-
тика; то е една велика наука: готовъ ли си
да се мжчишь — нищо повече. Азъ оставямъ въ
васъ тази мисль, да я възприемете или не.
Констатирамъ единъ законъ за подмладяване:
човѣкъ се помладява само чрѣзъ мжчение; който
не се мжчи, той остарява. И ако ме попитате,
защо духоветѣ слизатъ на земята, ще ви кажа,
че то е само, защото искатъ да се подмладятъ,
да се разшири тѣхното съзнание. Старъ човѣкъ
е онзи, който е останалъ въ блаженството си и
който не иска да слѣзе, да се помжчи и да се
подмлади. Човѣкъ да бжде блаженъ и да оста-
рява, това е едно голѣмо противорѣчие въ жи-
вота — ще кажете; на това отговарямъ: ако
това не бѣше единъ необходимъ законъ въ
свѣта, Богъ не би създалъ свѣта. Онзи ве-
ликъ законъ, който заставя Божеството да съ-
здаде човѣка, има много по-дълбоки причини,
отколкото философитѣ мислятъ. Нѣкои питатъ
защо Господъ създаде свѣта? Туй сж онѣзи
философи, които сж отвънъ — оглашенитѣ:
питате защо — влѣзте вжтрѣ въ живота, помж-
чете се и ще видите защо.

И тѣй, имайте прѣдъ видъ, че мжчението е
една необходимостъ въ живота. Азъ говоря за
мжчения, които произтичатъ отъ самата природа,

а не за мъчения, които сами вие си създавате. Вие сега ще помислите върху въпроса за мъчението. Ще се явятъ много противорѣчия. Като влѣзете въ тази школа, ще се повдигнатъ толкова противорѣчия, че всинца ще се затрудните и ще станете безпокойни. Вие ще се намѣрите въ положението на човѣкъ, който е обранъ и остава голъ. Но законътъ е такъвъ, че, ако орѣхътъ, който падне, не съблѣче своята дреха въ земята, не може да се развива. Затуй Христосъ казва: „Ако житното зърно не умре, то остава само, но ако умре, то дава плодъ — 30, 60, 100“. Законътъ на мъчението е свързанъ и съ закона на самопожертвуването. Вие не може да се самопожертвувате, докато не разберете закона на мъчението.

Сега, този въпросъ ще разисквате философски и ще съберете факти за и противъ. Може да го разисквате отъ всички страни. Азъ не се плаша отъ противорѣчия — нека се повдигнатъ. Въ тази школа нѣма мѣсто за обикновената вѣра, нѣма мѣсто и за любовъ. Да се разберемъ. Ако търсите любовъ, идете въ обществото; ако търсите вѣра, идете въ църквата. Вие ще си отговорите тукъ на какво мѣсто сте. То е мѣсто на мъчение. И така, свѣтътъ е едно мѣсто на мъчение. Този свѣтъ е едно отъ най-великитѣ училища на живия Господъ; по-велико училище азъ не познавамъ; наричамъ го осноза на всички други училища. Разберете го въ всички негови разклонения и прояви, разберете го въ всичкитѣ противорѣчия, които съществуватъ въ свѣта. Въ

всѣка стадия, на която се възкачвате, вашиятъ животъ се улеснява и отива къмъ блаженство. Схващамъ една ваша мисль: „Ама ние имаме мжжъ, жена, дѣца и т. н.“. Трѣбва да разберете истината, безъ да се разочоровате: колкото повече връзки имате въ свѣта, толкова повече мжчения ще имате. Както виждате, азъ ви прѣпоръчвамъ най-мжчния животъ — животъ на мжчение. Мжчението вие никждѣ не може да го избѣгнете, то е една необходимостъ въ всѣко вѣрую, въ всѣки строй, въ всѣки животъ, въ всѣка мисль; мжчението е неизбѣжно и въ любовта — най-голѣмото мжчение именно тамъ се намира. Всички васъ, жени и мжже, които знаете любовта, ще ви попитамъ: Какъ познавате любовта? Ако попитамъ васъ, които сте я опитали, какъ бихте я описали? Азъ да ви я опиша, да я материализирамъ. Ще взема човѣшката форма—мома и момъкъ като символи. Момата е весела, лицето ѝ е красиво, очитѣ ясни, устата подвижни, зачервени, пѣргава и гѣвкава въ своитѣ дѣйствия, всѣки нейнъ погледъ като стрѣла насочва, тя е като ловець съ натегнатъ лжкъ, дебнешъ своята жертва, като хвърли стрѣла, погледъ, отъ невидѣно на нѣкой момъкъ, нѣщо го припарва, той я заобиква: — „Охъ! Обичамъ я“. Колкото повече тя стрѣли забива, толкова повече той я заобиква. Туй е пѣрвата фаза на любовта. Втората фаза на тази любовъ: тази мома вече не е красива, но има строги черти и мускули, зжбитѣ ѝ се показватъ. Тя отправя своитѣ стрѣли, но не изъ заада, а

открито излиза срѣщу му, хвърля своитѣ стрѣли, показва своя юмрукъ: „Познавашъ ли ме? Ще се подчинявашъ ли?“ — „Ще се подчинявамъ“. Настава миръ. Сегашната любовъ е отъ тази категория. Така, когато съврѣменнитѣ хора ми говорятъ за любовъ, азъ тази любовъ я познавамъ и затова си нося желѣзна броня, да се паза отъ нейнитѣ стрѣли. И религиознитѣ хора, като ми говорятъ за любовъ, азъ си турямъ бронята и казвамъ: „Сега може да се разговаряме“. Но въ тази школа, окултната, засада не се позволява. Ако нѣкой иска да забие стрѣлитѣ си върху менъ, азъ мога да му стана мишенка — забийте 4—5 стрѣли въ гърдитѣ ми, азъ съмъ готовъ да изтърпя това мжчение. И жена, когато мжжътъ я стрѣля 1—2—3 пжти, да се не намръщва. Мжжътъ само като опне лжка си или само като профучи край нея изъ лжка стрѣлата, тя завиква. Ако вие разберете изкуството на мжчението, Царството Божие ще дойде въ васъ. Когато влѣзете въ извѣстна окултна школа, ще ви поставятъ до стѣната и ще ви пращатъ стрѣли — ще ви турятъ на мжчение. Азъ бихъ ви попиталъ: защо именно онѣзи, които повѣрваха въ Христа, трѣбваше да бждатъ подложени на толкова мжчения и позоръ въ римскитѣ арени? Тѣзи хора, като се обръщатъ къмъ Бога, той трѣбваше именно да ги защити. Нали и псалмопѣвецътъ казва: „Който живѣе подъ покрива на Всевишнаго, ще прѣбивае подъ сѣнката на Всемогщцаго“, и по-нататъкъ: „Тисяща ще падатъ отъ сраната ти и

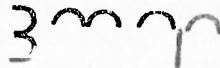
десетъ хиляди отъ дѣсно ти“ — какъ ще примирите туй противорѣчие? Кой е онзи, който живѣе подъ покрива на Всевишния? Който е готовъ да го стрѣлятъ и да изтърпи всички мъчения. Изтърпите ли всички мъчения, Господъ ще каже: „Ти може да бждешъ подъ моя покривъ“. Това значение има стихътъ въ псаломъ 91. Както виждате, то е велика наука, не наука на чувства и екзалтиране: „Азъ имамъ вѣра“; не, не — опитност, опитност, опитността на великата Любовь! Мнозина ми казватъ: „Защо не ни разкриешъ нѣкои тайни?“ Въ Европа има много школи, които могатъ да разкриятъ тайни, да казватъ начини за завладяване хора и за печелене пари — мога да ви дамъ и адреси — но въ великата Божествена школа законътъ е другъ. Ученикътъ въ тази школа трѣбва да схване великия принципъ на живота — че въ първия моментъ на своето пробудено съзнание, слѣдъ като се пробуди отъ първия животъ на щастие, на блаженство, ще опита мъчението въ живота — процеса на подмладяване. Тукъ нѣма никакво изключение.

Въ този законъ на мъчението — азъ ще ви дамъ единъ ребусъ да го разгадате, като отчасти самъ ще го разгада. Защо природата е дала тѣзи вѣжди и тѣзи издадини отстриани на носа? Трѣбва да има една черна дъска, за да ви покажа, че човѣкъ е направенъ само отъ цифри — че той е една величина. Това положение на носа и вѣждитѣ показва числото 13. И нещастията на човѣка въ свѣта произтичатъ

отъ гледане, отъ виждане: когато човѣкъ започне да вижда, той започва да страда. И азъ ще прѣведе българската буква В — виждане, страдание. Какви сж съставнитѣ части на буквата В? Отдѣлени съставятъ цифрата 13. Ако съберете цифритѣ едно и три, правятъ четири; ако вземете сбора отъ 1 до 4: $1 + 2 + 3 + 4$ правятъ 10 — десетъ е абсолютна величина на буквата В. Като раздѣлите нулата, кржга, на двѣ части и двѣтѣ половини долѣпите до 1, пакъ ще

образувате буквата В Като съе

дините 3 съ 1, единицата — това, което е безгранично — е Богъ; значи, да го слѣете съ Един-

ния, а то е да му дадете всичко.

това е пакъ разложено В, което вижда, което гледа и което е ненаситниятъ човѣкъ. Значи, буквата В, за да се образува, е минала прѣзъ три стаии на развитие.

Азъ ще ви разложа друга една буква отъ бъл-

гарската азбука — буквата ѿ.

Оггорѣ имате два полукржга; това е човѣкътъ, който е възмжжалъ. Тукъ, при вѣждитѣ, се раждатъ електрическитѣ течения и магнетизъмътъ, които спомагатъ за строежа на мускулитѣ. Всичкитѣ мускули на човѣшкото

лице сж се образували отъ разнитѣ тѣхни течения въ различни посоки. Като срѣщнете хора, момъкъ или мома, ще гледате, дали *А*.то е правилно написанъ върху лицето имъ. Носътъ е единица, основа на цифритѣ. И *А*.то има сжщо такава. Двага послѣдни полукръга отъ горѣ тѣ сж единъ кръгъ, разложенъ на двѣ — показватъ, че едното течение върви надѣсно, а другото — на лѣво. Но човѣкъ колко се е мжчилъ, докато образува туй *А*. / Всички сжщества, докато добиятъ туй положение, сж се мжчили много въ низшитѣ царства — минали сж извѣстни изпити въ своята еволюция, докато дойдатъ до състоянието на човѣкъ. И човѣшкитѣ мисли, за да влѣзатъ въ шестата раса, ще минатъ тоя пѣтъ и ще образуватъ нови мускули въ човѣка. Но тѣ ще се образуватъ само съ новитѣ течения, които трѣбва да се възприематъ, да влѣзатъ въ мозъка. Ако не сте готови да се мжчите, за да ги придобиеете, ще останете назедъ въ кулгурата. Животнитѣ, птицитѣ и рибитѣ сж остатъци отъ великата култура въ свѣта. Човѣшкото лице въ бждеще ще мине въ една геометрическа фаза. Сега то е отъ разни течения, но, ако вие сте готови да се мжчите, тия течения ще отминатъ; иначе, вие ще останете въ старата култура. Има разни култури: на чернитѣ, на червенитѣ, на жълтитѣ и сега на бѣлитѣ. Седите и сждите свѣта: „Ама този така, онзи така“. Дожаждате да ми разправяте кой какво прави и искате азъ да ви оправямъ. Не съмъ пратенъ да опрѣвамъ свѣта. И дори е светотатство да оправямъ свѣта:

споредъ ментъ, той е оправенъ; по-добъръ отъ него нѣма; да оправямъ свѣта, то значи да богохулствувамъ. Злото е въ нашето неразбиране на свѣта и въ желанието свѣтътъ да се прояви по другъ начинъ. Не може да се прояви по другъ начинъ. И буритѣ ще се появяватъ по опрѣдѣления за тѣхъ редъ. Колкото и да му се молимъ, слънцето ще си грѣе се по сжщия начинъ и ще праща своята енергия. Облацитѣ ще се движатъ по сжщия начинъ. Природата нѣма да се измѣни нито на милионна часть. Тя не може да се измѣня по нашитѣ прищѣвки.

Е, сега, кому отъ васъ е идвало на ума да намѣри значението на това *В*? Нали сте ученици? Онзи, който нѣма на лицето си туй *В* е баба. И азъ ще попитамъ: „Разбрахте ли буквата В?“ Вие ще отговорите: „Какъ да не сме разбрали буквата В?“ И започвате: „В е съставено . . .“ Това не е още разбиране. Знаете ли какво то означава? Нѣма да ви обяснявамъ значението на В, какво то означава като гласъ, интонация.

Защо ви прѣдставямъ тия двѣ букви? Между тѣхъ нѣма никаква логическа връзка, но геометрическа има. Сега, ако вземете буквата В разложена, то е една котва вдигната горѣ, която показва закона на движението — котвата е вдигната, и корабътъ е тръгналъ — значи, човѣкътъ е тръгналъ. Тя показва слизание на духа отгорѣ, движение къмъ материалния свѣтъ — вдигналъ своята котва отъ небето, отъ почивката на блаженството си и тръгналъ въ мировото движение. И ако запитате: „Защо Господъ

е създалъ носа, очитѣ и вѣждитѣ на човѣка“, отговарямъ: за да покаже посоката на неговото движение — човѣкътъ да се движи въ посоката, която носътъ му посочва. А другата буква — *X*? Тя показва, че духътъ е слѣзълъ отгорѣ долѣ, до дъното на материята, забилъ е котва въ земята, вѣплътилъ се е и е почналъ да обработва земята. Спусналъ котвата на дъното, и корабътъ седи, не мисли да се връща на небето. И той ще седи докога? Вие ще отговорите. Всички сте забили котвигѣ си, и азъ ви поздравлявамъ, че сте долу съ своитѣ котви. Движението, обаче, отгорѣ надолу не е още животно; животътъ подразбира смисъла на туй движение.

Да се повърнемъ. Какъ опрѣдѣля съвременната наука движението? Какъ опрѣдѣляме, че въ насъ, въ даденъ психологически моментъ, има движение? Движението у човѣка се обуславя отъ недоволство: „Недоволенъ съмъ отъ живота!“ — имашъ движение. Духътъ, като иде отъ горѣ, има всичкия потрѣбенъ запасъ въ себе си, но, като стигне земята, изхарчва запаса, заражда се недоволство, че е напусналъ първоначалното си състояние — спокойствието, и потърсва храна. Ако разберете недоволството като потикъ за мѣчение и гурдъ, вие сте разрѣшили прѣвильно задачата на живота; но, ако го разберете, че сте поставени въ неблагоприятни условия, че туй не трѣбвало, онуй не трѣбвало, енергията въ васъ ще се прѣвърне въ омраза и завистъ — ще се роди злото. Когато наблѣгамъ на думата „мѣчение“, азъ подразбирамъ,

че трѣбва да прѣвърнете недозолството въ васъ въ правилно божествено дзижение. Казахъ ви въ една бесѣда, че трѣбва да разберете всичко добръ. Човѣкъ, който влиза въ тази школа, трѣбва да е много ученъ човѣкъ, трѣбва да разбира много добръ математиката, геометрията. Тогава всичко това ще изкочи въ васъ веднага въ проекция и вие ще виждате християнството не като буква, а като движение на сили, които слизать отгорѣ надолу въ разни посоки и се кръстосватъ.

И тъй, човѣкъ е слѣзълъ на земята, за да научи първия великъ законъ — мъчението. И когато казватъ за Христа, че е слѣзълъ и пострадалъ за цѣлото човѣчество, разбирамъ, че той е дошълъ на земята да научи хората именно на този великъ законъ. Християнството още не е разбрало този законъ. Като не разбираме този законъ, искаме да възложимъ мъчението на друго. Ходимъ, търсимъ и не можемъ да намѣримъ човѣкъ, който да го понесе. Искаме да сложимъ мъчението на гърба на нѣкого, и когато успѣемъ да го сложимъ, речемъ: „Слава Богу, оттървахме се!“ Мъчението е като незаконнородено дѣте. Геройство азъ наричамъ, когато една майка, която е извършила прѣстѣпление, каже: „Това дѣте е мое, азъ ще понеса хорското прѣзрѣние и всички мъчения“. Това е то геройство. Само така можемъ да си сбяснимъ онова мѣсто въ Евангелието, дѣто се казва, че Христосъ е понесълъ беззаконията на свѣта. Той понесе именно незаконнороденото дѣте.

Вие сте въ началото на една велика окултна школа за въздигане на човечеството и, ако не можете да разберете тазвечерния урокъ, малко ще разберете отсега натагъкъ. Ако, обаче, разберете този първи урокъ и го турите като основа, и втория ще разберете. Не говоря за обикновеното мъчение. Домашнитъ мъчения азъ ги наричамъ само чесане, малка физическа краста. Нѣкой казалъ нѣкоя обидна дума и прѣдизвикалъ страдание — то не е мъчение, то е чесане, физическа краста. Мъчението е велика наука въ свѣта. Когато вие почнете да се мъчите азъ ще ви обикна. Само който се мъчи, мога да го обичамъ. Не мислете, че вънъ отъ мъчението има обичъ. Ако вие не се мъчите, азъ нѣмамъ нищо общо съ васъ. чужди сте ми и знаете ли какъ чужди? Но, ако се мъчите, тогава сте ми близки до сърцето ученици. Това е отношението на учителя къмъ ученицитъ. Мъчите ли се като великани, съ спокойствие и хладнокръвие, и не изгубзате равновѣсието на духа си, вие сте обичани. Всички съврѣмenni романисти какъ обясняватъ и цѣнятъ думата „геройство“? Ако нѣкой кавалеръ води вечерно врѣме мома, нападнатъ ги и той офейка, това геройство ли е? Ако я защити и умре за нея, той ще остане въ паметъта ѝ като герой, и тя ще му пали свѣщи; ако ли избѣга, тя ще плюе отгорѣ му и ще каже: „Не те познавамъ“. Така също, ако у васъ дойде една божествена идея, погнать ви, и вие избѣгате отъ нея, сетнѣ, когато отидете при нея, тя ще ви каже: „Не ви познавамъ“. Като

се мъчите, Христосъ ще ви тури вѣнецъ на главата. Кому поставягъ вѣнецъ? Само на онзи, който е понесълъ най-голѣми мъчения. Който не е понесълъ мъчения, той е развѣнчанъ. Както виждате, това не е учение за стари и страхливи хора. То е основа на бждещата окултна школа, основа на бждещето общество. Само по такъвъ начинъ може да се съгради то на здрави основи — когато всички рѣшатъ да страдатъ, сир. не да страдатъ, а да се мъчатъ. Мъчението е основа на бждещата окултна школа. Вие може да си имате нѣкой идеалъ, да го наричате „любовъ“ и „смисълъ на живота“, но не си създавайте илюзия, че ще минете въ Царството Божие безъ мъчение: всичко може да стане, но да влѣзете въ него, да се домогнете до Божията любовъ и мъдростъ безъ мъчение — никога!

Съ тази бесѣда азъ искамъ да се обновите и слѣдния пѣтъ да додете безъ раници. Вашитѣ светии, икони, идолопоклонство сж нетърпими въ окултната школа. Всичко изхвърлете. Въ тази школа не бива да носите въ себе си мисълта за недоволство. Когато нѣкой ви направи нѣкое зло и сте недоволни отъ него, благодарете на Бога, задѣю ви е удостоилъ съ това благо: „Благодаря ти, Господи, за това голѣмо благо, съ което си ме удостоилъ!“ Ако вие мислите да се освободите отъ всички страдания въ свѣта, да прѣкарате вашия животъ безъ мъчения, лъжете се: „Нѣма другъ пѣтъ къмъ небето, освѣнъ мъчението“. Има още единъ пѣтъ, който може да прѣмине безъ страдание, но той не

отива нагорѣ. Мжчението води нагорѣ, а избѣгването отъ него — надолу. Мжчението е необходимо на васъ, като ученици — то е едно качество на ученицитѣ. Имате ли туй първо качество — имате здрава основа, нѣмате ли го — всичко е свършено : крачка напредъ не може да пристѣпите. И какво ще стане съ насъ ? Ще почнемъ да се отчуждаваме, понеже не можемъ да се разбираме. Защо ? Разбира се : защото хора, които язтуватъ въ противоположни посоки, се отдалечаватъ.

Та въ туй движение на *Х*-то има едно разбирание. Какво, прѣдполагате, прѣдставляватъ долната и горната части на *Х*-то ? То сж двата принципа, които се спосрѣщатъ. Вие виждате, че тия кръгове сж разкжсани, нали ? Ако потеглите отъ очитѣ една права линия навънъ, кждѣ ще отиде ? До ушитѣ — слѣдващиятъ центъръ ; значи, знанието въ свѣта се придобива само чрезъ слушане. Както виждате, тукъ се спосрѣщатъ два велики принципа, които свърѣмнатата психология нарича : стремежъ на духа и стремежъ на душзта, стремежъ на ума и стремежъ на сърцето. Този стремежъ произтича само отъ слушане. А слушането може да дойде, когато човѣкъ е вече издържалъ първия изпитъ — мжчението. Ще го посѣти любовта и, като дойде, ще извърши въ него новъ прѣвратъ и ще даде насока на неговото ухо, да разбира правилно туй, което слуша. Туй го вършите въ обществения животъ — момѣкътъ и момата се вѣнчаватъ — безъ да знаете защо. То се дължи

на онзи великъ стремежъ на човѣшката душа да се съедини съ Бога. Който не разбира значението на този законъ за буквата В, иска да излѣзе извънъ себе си и да отиде на небето и тогава да разбере Бога; но човѣкъ трѣбва да го разбере тукъ на земята. Ако разбере най-първия и най-важенъ законъ тукъ на земята, той ще го разбере и горѣ на небето. Ако не го разбере тукъ на земята, нѣма да го разбере и на небето. Съврѣменното християнство, тъй както тълкува влизането въ Царството Божие, то го кризо схваща, защото се поставя на фалшива основа.

Азъ не искамъ изведнѣжъ да изхвърлите всичко отъ васъ; вие ще си държите вашитѣ стари възгледи. Най-първо вие трѣбва да рѣшите всички въпроси вжтрѣ въ себе си: готови ли сте да се мжчите? Не искамъ страдания: ония, които страдатъ, споредъ менъ, сж страховци. Страхливиятъ страда, а героятъ се мжчи. Хванатъ го и го биятъ, и той страда — това не е мжчение. Мжчението е, когато разбере, че страданието е за негово добро, и го издържи съ спокойствие. Великъ законъ е мжчението! Който не може да издържи мжчението, той не може да издържи и страданието. Разберете ли това, всички ваши послѣдующи стѣпки въ живота ще иматъ смисълъ — ще имате правилно разбиране. Да се разберемъ: думата страдание азъ опрѣдѣлямъ законъ на движение въ сѣта; страдание и движение то е едно и сжщо нѣщо. Но, за да се движите въ известна посока, трѣбва

да имате знание, умѣние въ посоката, къмъ която отивате, и да сте добръ освѣдомени, да знаете пътя, по който отивате, какъвъ е. „Неприятно ми е — страдамъ!“ Твоята неприятностъ не е страдание. Туй, че страдашъ, показва само, че ти отивашъ въ извѣстна посока въ този божественъ свѣтъ.

Та, ще се спрете на думата мъчение — тя е най-сжществената, най-важната въ свѣта и въ тази школа, въ която искате да бъдете ученици. Ще спрѣгате тази дума въ всички лица и врѣмена, и да ви става приятно, когато вие и всички други се мъчатъ, защото въ мъчението е спасението. Ако не бѣ мъчението, Христосъ би ли станалъ това което е? Кого наричатъ антихристъ? Онзи, който не се е мъчилъ, а иска да заеме мѣстото на Христа. Който се е мъчилъ и съ спокойствие е изтърпѣлъ мъченията, той е Христосъ, а който не се е мъчилъ и иска не прѣзъ прѣдната, но прѣзъ задната врата да влѣзе, той е антихристъ. Тѣй говори тази окултна школа.

Азъ засѣгамъ въпроса за мъчението общо, въ всичкитѣ му разклонения. То е засѣгнало сегашното общество едва съ края на своя нектъ, само го е одраскало. Като сравнявамъ вашитѣ мъчения съ дѣйствителнитѣ, едва-ли тѣ се равняватъ на една хилядна отъ истинскитѣ. И още казвате, че за Бога се мъчите! Не. Прѣстанете да мислите, че сте се мъчили. Може да сте се тревожили, да сте страдали, но не вѣрвамъ да сте се мъчили. Азъ признавамъ за мъ-

ченикът истински само Христа. Мжчили сж се учениците на тази школа, но свършменният свят не се мжчи. Сега настава великият момент на мжчението за сегашното общество, въ свѣта идва едно мжчение — идва вече. То ще дойде и ще замине. И онѣзи, които го разбератъ, ще се повдигнатъ въ бждеще. Които не го разбератъ, ще се утаятъ. Искамъ всички вие да сте мжченици. Слѣзте долу, въ дъното на мжчението, и ще прѣстанатъ всички разногласия между васъ. Туй е съгласно съ Христовото учение — нали Христосъ слѣзе въ ада, да изкупи нашитѣ грѣхове? Туй наричатъ въ окултната школа изучване на малкитѣ мистерии. И като изучите малкитѣ, вие ще отидете къмъ великитѣ мистерии. Центърътъ на земята е пжтъ къмъ слънцето — нѣма други пжтъ. Не подразбирамъ туй слънце, което сега виждате, то е само една седма отъ дѣйствителното слънце.

Дотукъ сега ще спремъ. Тази бесѣда за сѣга само една дума — мжчението, и бесѣдата ми може да се нарече бесѣда за мжчението. Постарайте се да разберете тази дума въ всичкия ѝ дълбокъ смисълъ. Каква красива дума е тя, макаръ и облѣчена въ дрипи! Ако се облѣчете въ дрехата на мжчението, азъ ще ви поздравя. Поне единъ отъ васъ е разбралъ това, което говорихъ, а то е за менъ достатъчно — отъ всинца ви единъ да разбере. Повече не искамъ. Положително зная, че единъ е разбралъ. Други дали сж разбрали, за менъ не важи. Слѣдователно, тази вечеръ свършвамъ съ единица. Не

казвамъ двама — само единъ тази вечеръ има. Сега се питате кой е? Той самъ си знае.

И когато ви попитатъ: „Какво се учи въ тази школа?“ — Мжчението — основа на Царството Божие. Нищо повече — за онзи, който не разбира; а за онзи, който разбира — начало на великата Божия мъдростъ въ пълната нейна хармония и красота.

(Бе. Ъда, държана на ученицитѣ и ученичкитѣ отъ окултната школа на Всемирното Бѣло Братство, на 5 февруарий 1920 г., четвъртъкъ).

